

Місто кісток
Кассандра Клэр

Сумеречные охотникиОрудия Смерти #1

П'ятнадцятирічна Клери вважала себе звичайнісіньким підлітком, доки одного чудового дня не з'ясувала, що належить до давнього роду таємничих Мисливців за тінями. Багато століть її предки захищали світ від темних сил. І тепер хай стережуться демони, чаклуни, вовкулаки та вампіри! Настав її час взяти до рук зброю...

Касандра Клэр

Місто кісток

Моему дідусеві

Подяки

Я хотіла б подякувати своїй робочій групі, усім зіркам Массачусетсу: Еллен Кушнер, Деліі Шерман, Келлі Лінк, Гевіну Гранту, Холлі Блек і Сарі Сміт. А також Тому Холту та Пег Керр – за те, що підбадьорювали мене до появи книги, а Джастін Ларбалестье й Іві Сінайко – за їхні думки щодо книги під час роботи над рукописом. Моїй мамі і батькові – за їхню відданість, прихильність і непохитну віру в те, що зрештою я створю щось варте друку. Джиму Хіллу й Кейт Коннор – за їхнє підбадьорення і підтримку. Еріку – за мотоцикли вампірів, які працюють на демонічній енергії, й Елці – за те, що виглядає в чорному краще, ніж удови її ворогів. Тео та Велу – за створення гарних зображень до моєї прози. Моему чарівному агентові Баррі Голдблатту і моему талановитому редактору Карен Войтилі. Холлі – за те, що прожила цю книгу зі мною, і Джошу – за фінансову допомогу.

Я зовсім сну не маю.
Між виконанням пагубного вчинку
І першим побудом до нього ціла
Середина, се мов якась фантазма,
Якесь гидке, страшенне сновидінне.
Тоді наш геній кличе на пораду
Усі знаряддя смертної природи,
І чоловіче естество страждає,
Мов невеличке царство в часі бунту.

Вільям Шекспір. Юлій Цезар[1 – Переклад П. Куліша. (Тут і далі примітки перекладача.)]

Частина 1

Спуск у темряву

Оспівував я Хаос й Вічну Ніч,
й, натхненний Музою небес,
спускався в темряву
та сходив до висот.

Джон Мілтон. Втрачений рай[2 – Переклад Н. Хаецької.]

Розділ 1

«Пекельне лігво»

– Ти, певно, жартуєш зі мною, – сказав вишибайло, схрестивши руки на своїх кремезних грудях. Він подивився згори вниз на юнака в червоній куртці з блискавкою та похитав головою. – Із цим сюди не можна.

Близько півсотні підлітків, що стояли в черзі перед дверима клубу «Пекельне лігво», нашорошили вуха. Щоб потрапити до цього клубу, треба було довгенько постояти в черзі, особливо в неділю, і зазвичай тут нічого цікавого не відбувалося. Охоронці жорстко й швидко заспокоювали тих, із ким могли бути неприємності. П'ятнадцятирічна Клері Фрей та її найкращий друг Саймон разом з усією чергою затамували подих, сподіваючись на щось цікаве.

– Слухай, – хлопець підняв щось над головою. Предмет нагадував дерев'яну загострену з одного кінця палицю. – Це деталь мого костюму.

Вишибайло недовірливо поглянув на нього.

– І хто ж ти в нас?

«Він досить нормально виглядає як для „Пекельного лігва“», – подумала Клері. Волосся, пофарбоване в насичений блакитний колір, стирчало на його голові, наче щупальці переляканого восьминога, але ні тату на обличчі, ні пірсингу на вухах і губах не було.

– Мисливець на вампірів, – посміхнувся юнак. Він легко зігнув палицю. – Це ж бутафорія. Поролон. Бачиш?

Великі очі хлопця були насиченого зеленого кольору. «Наче колір антифризу чи весняної трави, – зауважила Клері. – Напевне, контактні лінзи».

Вишибайло знизав плечима, раптом втративши цікавість.

– Ну, гаразд, прохось.

Юнак прошмигнув швидко, наче вугор. Клері сподобалося те, як граційно він повів плечима, як, ідучи, порухом голови відкинув волосся. Її мама казала про таких: безтурботні.

– Запала на нього, – голос Саймона змінився. – Правда?

Клері мовчки штурхонула його ліктем під ребра.

Всередині клубу утворилася завіса зі штучного густого диму. Кольорові вогники вигравали на танцмайданчику, перетворюючи його на веселкову казкову країну блакитних та отруйно-зелених, яскраво-рожевих та золотистих барв.

Юнак у червоній куртці торкнувся довгого гострого леза у своїх руках, і на його вустах заграла самовдоволена посмішка. Все відбулося так легко. Трішки чар – і лезо виглядало невинною дрібничкою, а очі... Тієї миті, коли вишибайло глянув у них, він попався. Звичайно, хлопець міг би пройти в клуб без будь-яких проблем, але це було частиною гри: дурити приземлених, робити все це відкрито, просто перед ними, перед порожніми поглядами на їхніх овечих обличчях.

Та люди мали своє призначення. Зеленоокий юнак розглядав танцмайданчик, де стрункі постаті, вбрані у вузькі смужки шовку та чорної шкіри, час від часу зникали та з'являлися у стовпах диму. Приземлені танцювали. Дівчата метеляли довгим волоссям, хлопці похитували своїми затиснутими в шкіру стегнами, й оголена плоть виблискувала краплинами поту. Їхня життєва енергія була через край, і її хвилі п'янили. Його губа презирливо смикнулася. Вони не знали, як їм пощастило, не знали, як це – виживати у світі мертвих, де диск сонця висить на небі, як напівзотліла вуглина. Їхні життя горіли яскраво, як вогник свічки, й так само легко було їх загасити.

Він міцніше стиснув лезо, яке тримав у руці, й уже рушив був на танцмайданчик, коли від гурту підлітків, що танцювали, відійшла дівчина й попрямувала до нього. Юнак не зводив із неї очей. Вона була гарна як на людину: довге волосся насичено-чорного кольору, темно-сірі очі. Біла сукня до підлоги – такі носили тоді, коли цей світ був молодшим. Мереживні рукави-дзвіночки прикривали тонкі руки дівчини. Її шию прикрашав товстий срібний ланцюжок, на якому висіла темно-червона підвіска завбільшки з кулачок дитини. Глянувши лише раз, юнак зрозумів, що камінь – справжній і дорогоцінний. Він ковтнув слину, коли дівчина почала наблизитися. Життєва енергія пульсувала в ній, наче кров у відкритій рані. Проходячи повз нього, дівчина всміхнулася й поманила його поглядом. Юнак попрямував за нею, уже відчуючи п'яний присмак смерті на своїх губах.

Це завжди було легко. Він уже відчував силу, з якою її згасле життя розіллється рідким вогнем по його жилах. Люди такі дурні. Вони володіли чимось надзвичайно цінним, але взагалі не берегли це. Вони гинули за гроші, пакетики з наркотою чи за чарівну усмішку незнайомця. Дівчина, що відступала у хмарах різнобарвного диму, здавалася фантомом. Вона дійшла до стіни, озирнулася на нього та всміхнулася, підібравши спідницю. На ній були високі чоботи-панчохи.

Юнак підходив повільно, від її близькості по шкірі бігли дрижаки. Тепер дівчина вже не виглядала бездоганно. Він бачив розмиту туш під очима, прилипла до спітнілої шиї волосся, смакував запах її смертності, солодкий запах гниття.

«От і попалася», – подумав хлопець.

Холодна посмішка викривила її губи. Він побачив, що юнка відійшла вбік і притулилася до зачинених дверей. На них червоною фарбою було наляпано: «Службове приміщення. Стороннім вхід заборонено». Дівчина намацала позад себе клямку, повернула її та прослизнула досередини. Погляд юнака вихопив купи коробок і поплутаних кабелів. Звичайна комірчина. Він озирнувся: ніде нікого. То й на краще, якщо вона хоче усамітнитися з ним.

Хлопець проник до кімнати слідом за нею, не підозрюючи, що за ним стежать.

– О, – сказав Саймон, – а музика нічогенька, правда?

Клері не відповіла. Вони танцювали, чи принаймні вдавали, погойдуючись вперед-назад, час від часу різко нахилиючись, наче в когось із них вилетіла контактна лінза. Поряд рухалися гурт підлітків у металевих корсетах і молода азійська пара. Вони цілувалися так пристрасно, що їхнє кольорове нарощене волосся сплелось до купи, наче виноградна лоза. Хлопець із пірсингом на губі та наплічником у формі плюшевого ведмедика без перешкод роздавав таблетки «екстазі», його штани-парашути лопотіли на вітрі з вентилятора. Клері не звертала особливої уваги на тих, хто їх оточував. Вона не зводила очей з блакитноволосого юнака, що переконав вишибайла впустити його. Хлопець пробирався крізь натовп, наче шукаючи щось. Його рухи дещо нагадали їй...

– Мені, наприклад, – вів далі Саймон, – тут надзвичайно подобається.

Це здавалося неправдоподібним. Саймон виглядав у клубі білою вороною: у джинсах і старій футболці з написом спереду «Виготовлено в Брукліні». Його гладенько причесане волосся було каштановим, а не зеленим або рожевим, і на кінчику його носа криво сиділи окуляри. Він більше нагадував шахіста, що йде на гурток, ніж того, хто спостерігає за силами темряви.

– Ага.

Клері чудово знала, що він прийшов із нею до «Пекельного лігва» лише тому, що вона любила це місце. На думку Саймона, тут було нудно. Дівчина навіть не тямилу, чому тут їй так подобалося. Яскравий одяг, клубна музика перетворювали заклад на мрію, на можливість пожити чужим життям, яке дуже

відрізнялося від її марудного, рутинного існування. Але Клері завжди була занадто сором'язливою, щоб поспілкуватися з кимось іще, крім Саймона.

Блакитновоłosий юнак пробирався через натовп на танцмайданчику. Він виглядав трохи розгубленим, наче не знайшов того, кого шукав. Клері стало цікаво, що станеться, якщо вона підійде до нього, назветься й запропонує показати йому клуб. Можливо, хлопець просто гляне на неї як на божевільну. А якщо й він соромиться? Може, юнак буде тільки радий і вдячний, хоч намагатиметься не виказати себе (що так типово для хлопців), але вона це зрозуміє. А...

Раптом хлопець випростався, звернувши на щось увагу, наче мисливський собака, що зачув дичину. Клері простежила за його поглядом і побачила юнку в білій сукні.

«Ну от, – подумала Клері, намагаючись не почуватися здутою повітряною кулькою. – Такі справи...»

Дівчина була вродлива, саме таких Клері хотілося малювати. Висока, струнка мов смерека, з важкими чорними косами, що спали на груди. Навіть звідси Клері чудово бачила червоний кулон на її шиї. Він мерехтів у світлі прожекторів, наче окремішне серце.

– Здається, сьогодні ввечері діджей Бет перевершив себе. Правда? – не вгавав Саймон.

Клері закотила очі, але промовчала. Вона чудово знала, що Саймон ненавидів транс.

Її увага була прикута до дівчини в білій сукні. Серед темряви, штучного диму й туману її вбрання світилося, неначе маячок. Не дивно, що блакитновоłosий юнак зачаровано прямував за нею, не помічаючи нічого довкола. Не звертаючи увагу навіть на дві темні постаті, що нишком ішли за ним по п'ятах крізь натовп.

Клері припинила танцювати й витріщилася на них. Вона помітила, що силуети чоловічі. Хлопці були високі й одягнені в чорне. Хтозна, чому дівчина вирішила, що ті двоє стежать за зеленооким юнаком, та була впевнена, що все саме так. Вона бачила це з того, як переслідувачі намагаються не відставати, з їхньої пильності, граційної настороженості рухів. У грудях ворухнулося погане передчуття.

– До речі, – додав Саймон, – давно хотів тобі сказати, що я трансвестит. Крім того, у мене з твоєю мамою роман. Думаю, ти маєш це знати.

Дівчина дійшла до дверей з написом «Стороннім вхід заборонено» і відчинила їх. Вона поманила блакитновоłosого юнака за собою, і вони прослизнули у двері. Клері й раніше бачила таке. Пари часто прокрадалися в темні закутки клубу, щоб усамітнитися, та було дивно, що за ними стежили.

Вона підвелася навшпиньки, намагаючись побачити юнаків у чорному крізь натовп. Ті двоє зупинилися біля дверей і, здавалося, про щось радилися.

Один був блондин, інший брюнет. Блондин поліз до кишені куртки й витягнув довгий гострий предмет, який сяйнув у відблисках вогнів. Ніж.

– Саймоне! – закричала Клері, схопивши його за руку.

– Що? – стривожився хлопець. – Знаєш, нічого в нас із твоєю мамою немає. Я просто намагався привернути твою увагу. Хоча твоя мама дуже приваблива жінка як на свій вік...

– Ти бачиш тих хлопців? – Вона схвильовано махнула рукою, випадково штовхнувши кучеряву темношкіру юнку, яка танцювала поруч. Дівчина кинула на неї сердитий погляд.

– Мені шкода, вибач! – Клері повернулася до Саймона. – Бачиш хлопців он там, біля дверей?

Саймон примружився, потім знизав плечима.

– Нічого не бачу.

– Їх там двоє. Вони стежили за хлопцем з блакитним волоссям.

– За тим, хто тобі здався красунчиком?

– Так, та зараз не про це. Блондин витягнув ножа.

– Ти впевнена? – Саймон витріщився на двері й похитав головою. – Я нікого не бачу.

– Так, я впевнена.

Саймон враз став серйозним, випростався.

– Я покличу охоронця, а ти залишайся тут.

Він пішов, пробираючись через натовп.

Клері помітила, як блондин прошмигнув у службове приміщення. Брюнет зробив те саме. Клері озирнулася. Саймон досі намагався проштовхнутися через танцмайданчик, але безуспішно. Навіть якщо вона закричить, ніхто не почує. А допоки Саймон приведе охоронця, може трапитися щось жахливе. Знервовано кусаючи нижню губу, Клері почала пробиратися крізь юрбу.

– Як тебе звуть?

Вона повернулася й усміхнулася. Високо з-під стелі крізь заграбовані запилюжені вікна до приміщення пробивалися слабкі промені світла. На підлозі валялися сплутані електрокабелі, друзки дзеркальних куль для дискотек і використані банки з-під фарби.

– Ізабель.

- Гарне ім'я, - він підійшов до неї, обережно переступаючи кабелі, бо якийсь із них міг бути під напругою. У тьмяному освітленні вона виглядала напівпрозорою, блідою, загорнутою в біле, наче ангел, якого було б приємно зробити трохи грішним...

- Я не бачив тебе тут раніше.

- Хочеш знати, чи часто я тут буваю? - Юнка захихотіла, прикривши рота рукою. Рукав закотився й оголив зап'ястя з якимось браслетом на ньому. Наблизившись, хлопець побачив, що це не браслет, а нанесений чорнилом на шкіру візерунок з ліній, що перепліталися.

Хлопець завмер.

- Ти...

Він не договорив. З блискавичною швидкістю дівчина вдарила його. Людину такий удар у груди збив би з ніг. Та юнак лише поточився. У руці Ізабель з'явився скручений золотавий батіг. Блиснувши в повітрі, він обвився петлею довкола щиколоток жертви. Хлопець упав на землю, скорчившись від болю, ненависний метал уп'явся в шкіру. Стоячи над ним, дівчина засміялася, і, непритомніючи, він картав себе, що мусив здогадатися раніше. Жодна юнка із раси людей не носитиме таку сукню, як Ізабель. Вона одягла її, щоб сховати свою шкіру, все своє тіло, повністю.

Ізабель смикнула батіг, закріпивши його. Її усмішка скидалася на отруєну воду.

- Він весь ваш, хлопці.

Позаду нього почувся тихий сміх. Хтось підвів юнака на ноги й кинув на одну з бетонних колон. Спиною він відчув вологість каменю. Його руки були зв'язані за спиною, в зап'ястя впився дріт. Поки блакитноволосий юнак намагався визволитися, з-за колони вийшов хлопець, що виглядав як ровесник Ізабель і був такий же вродливий. Його жовтуватого-коричневі очі виблискували, наче шматочки бурштину.

- Ну, - сказав він, - скільки вас тут?

Блакитноволосий хлопець відчував, як у ньому тупає затиснута металом кров і німіють зап'ястя.

- Про що ти?

- Давай, зізнавайся. - Хлопець із бурштиновими очима звів руки, і його темні рукави сковзнули, оголивши повністю вкриті знаками зап'ястя, руки й долоні. - Ти знаєш, хто я?

Десь далеко в голові у зв'язаного юнака заскреготів другий ряд зубів.

- Мисливець за тінями, - прошипів він.

- Попався, - сказав інший хлопець, і його обличчя осяяла усмішка.

Клері штовхнула двері й увійшла до службового приміщення. На мить їй здалося, що там нікого немає. Загратовані вікна були високо, через них всередину потрапляли притишені звуки вуличного шуму, автомобільних гудків і виску гальм. У кімнаті пахло старою фарбою, а підлогу вкривав товстелезний шар пилюки.

«Тут нікого немає», – зрозуміла дівчина, спантеличено роззираючись. Попри серпневу спеку, в приміщенні було холодно. Її спину вкрив холодний піт. Вона зробила крок уперед, ноги заплуталися в електрокабелі. Дівчина нахилилася, щоб звільнити кросівок, і почула голоси. Дівочий сміх, різка відповідь хлопця. Випроставшись, Клері побачила їх.

Вони виникли нізвідки, вона й оком не встигла змигнути. Дівчина була в довгій білій сукні, її чорне волосся спадало на плечі, як вологі морські водорості. З нею було двоє юнаків. Вищий – брюнет, як і вона, а нижчий – блондин, його волосся виблискувало міддю у тьмяному світлі. Білявий стояв, поклавши руки в кишені, і дивився на блакитноволосого панка, що був прив'язаний до стовпа дротами, подібними до струн. Руки бранця були заведені назад, а щиколотки зв'язані. Його обличчя витягнулося від болю і страху.

Серце Клері гупало в грудях, та вона, схилившись, дісталася найближчої бетонної колони й виглянула з-за неї. Дівчина спостерігала за світловолосим хлопцем, що ходив туди-сюди, склавши руки на грудях.

– Ти й досі не сказав мені, чи є тут іще хтось із ваших, – сказав він.

«Хтось із ваших? – Клері здивувалася. – Про що це він?» Можливо, вона навалася на якусь гангстерську війну?

– Не розумію, про що ти, – зболеним, але зухвалим тоном відповів бранець.

– Він про інших демонів, – долучився до розмови брюнет. – Ти чудово знаєш, хто такі демони, правда?

Прив'язаний до стовпа юнак щось прошепотів.

– Демони, – повільно вів далі блондин, виписуючи слово пальцем у повітрі, – релігією визначаються як мешканці пекла, слуги сатани. Та, на нашу думку, це може бути будь-який злий дух, що походить з-за меж нашого рідного виміру.

– Досить, Джейсе, – сказала дівчина.

– Ізабель має рацію, – погодився високий. – Урок семантики або демонології тут нікому не потрібний.

«У них дах поїхав, – подумала Клері. – Зовсім здуріли».

Джейс підвів голову та посміхнувся. Його трохи несамовитий рух нагадав Клері левів із документального фільму, який вона колись дивилася на каналі «Дискавері». Великі кішки так само піднімали свої голови, вдихаючи запах жертви.

– Ізабель з Алеком вважають, що я забагато говорю, – довірливо повідомив він полоненому. – Ти теж так думаєш?

Хлопець не відразу відповів. Його губи прошепотіли якусь лайку.

– Можу поділитися інформацією, – сказав він. – Я знаю, де зараз Валентин.

Джейс глянув на Алека. Той знизав плечима.

– Валентин уже давно в землі, – сказав Джейс. – Ця істота грається з нами.

Ізабель відкинула волосся з обличчя.

– Вбий його, Джейсе, – сказала вона. – Це створіння нічого нам не скаже.

Джейс здійняв руку, і Клері побачила тьмянний блиск леза. Воно було надивовижу прозорим, чистим, мов кришталь, і гострим, як уламок скла. Руків'я оздоблене червоними каменями.

Полонений глибоко вдихнув.

– Валентин повернувся! – крикнув він, намагаючись послабити пута. – Увесь пекельний світ це знає. Я це знаю. Я можу розповісти вам, де він...

Раптом крижані очі Джейса спалахнули люттю.

– Клянуся ангелом, щоразу, коли ми ловимо одного з ваших виродків, він стверджує, що знає, де тепер Валентин. Та ми теж у курсі. Він у пеклі. І ти, – Джейс міцніше стиснув ножа. Край леза спалахнув вогнем, – зараз приєднаєшся до нього.

Клері не могла більше витримати. Вона вибігла з-за колони.

– Стійте! – вигукнула вона. – Ви не маєте права.

Джейс повернувся до неї. Від подиву він випустив ніж, і той брязнув об бетонну долівку. Ізабель й Алек також обернулися зі схожими виразами обличчя. Блакитноволосий юнак приголомшено застиг із роззявленим ротом.

Першим отямився Алек.

– А це що? – запитав він, дивлячись то на Клері, то на своїх приятелів, начебто їм це було відомо.

– Це дівчина, – відповів Джейс, оговтавшись. – Ти ж раніше бачив дівчат, Алеку. Твоя сестра – одна з них.

Він зробив крок до Клері, скося зиркаючи на неї, ніби не вірив своїм очам.

- Приземлена, - промовив він, швидше сам до себе. - І вона нас бачить.

- Певна річ, що бачу, - сказала Клері. - Знаєте, я не сліпа.

- Саме сліпа, - Джейс нахилився, щоб підняти свого ножа. - Ти просто не знаєш про це. - Він випростався. - Ти б краще йшла звідси, поки не пізно.

- Я нікуди не піду, - сказала Клері, - бо ви вб'єте його. - Вона вказала на юнака з блакитним волоссям.

- Це правда, - визнав Джейс, граючись із ножом. - А тобі не байдуже, що з ним стане?

- Не-не-не можна, - пролопотіла Клері. - Не можна вбивати людей.

- Правильно, - відповів Джейс. - Не можна вбивати людей.

Він махнув рукою в бік блакитноволосого юнака, очі якого звузились. Клері злякалася, чи не знепритомнів той.

- Це не людина, люба. Він може виглядати, говорити й навіть стікати кров'ю як людина. Та це чудовисько.

- Джейсе, - застерегла Ізабель. - Припини.

- Ви хворі, - сказала Клері, відступаючи назад. - Знаєте, я подзвонила в поліцію. Вони приїдуть будь-якої миті.

- Вона бреше, - втрутився Алек, але на його обличчі відбився сумнів. - Джейсе, ти...

Він так і не закінчив. Бранець із пронизливим криком вирвався з пут, якими був прив'язаний до стовпа, і кинувся на Джейса.

Вони впали на землю й покотилися. Колишній полонений вчепився в Джейса руками, кінчики його пальців виблискували, наче на них були металеві наконечники. Клері хотіла тікати, але, ступивши назад, заплуталася в дротах і гепнулася на підлогу, аж забило дух. Дівчина почула вереск Ізабель. Обернувшись, Клері побачила блакитноволосого юнака, що сидів на Джейсових грудях. На кінчиках його кігтів, гострих як лезо, блищала кров.

Ізабель та Алек бігли до них. Дівчина розмахувала батою. Дивний хлопець шматував Джейса кігтями, що збільшувалися на очах. Джейс спробував захиститися рукою, і кігті вп'ялися в неї, розбризкуючи кров. Нападник спробував ще раз, але батіг Ізабель хльоснув його по спині. Той скрикнув і впав на бік.

Швидко, як і батіг Ізабель, Джейс перекоотився на нього. В його руці блиснуло лезо. Ніж увійшов у груди юнака. Чорнувата рідина розлилася довкола руків'я. Вигнувшись, той упав на долівку, булькочучи й корчачись. Зціпивши зуби, Джейс підвівся. Навіть на його чорній сорочці було видно ще чорніші плями свіжої крові. Він глянув на істоту, що смикалася під його ногами, нахилився та висмикнув ножа. Руків'я було слизьким від чорної рідини.

Раптом смертельно поранений розплющив очі. Здавалося, він спопелить Джейса своїм поглядом. Зціпивши зуби, блакитноволосий прошипів: «Хай буде так. Приречені дістануть вас усіх».

Клері здалося, що Джейс зараз загарчить. Очі блакитноволосого юнака закотилися. Його тіло почало сіпатися і смикатися, зморщуватися і складатися, стаючи дедалі меншим, аж поки зовсім зникло. Вивільнивши ноги з електродротів, Клері насилу підвелася і позадкувала до виходу. Ніхто з них не звертав на дівчину уваги. Алек дістався до Джейса і тримав його за руку, відгортаючи рукав, щоб краще бачити рану. Клері почала бігти, та шлях їй заблокувала Ізабель із золотим батогом у руці. На ньому виднілися чорні плями. Вона ляснула біля Клері – й кінець батога обвився довкола зап'ястя й тісно затягнувся. Клері перехопило подих від болю та здивування.

– Дурненька земна дівчино, – сказала Ізабель крізь зуби. – Через тебе Джейс мало не загинув!

– Та він псих, – сказала Клері, намагаючись визволити зап'ястя. Батіг глибше в'ївся в шкіру. – Ви всі тут несповна розуму. Про що ви думали, коли вчиняли самосуд? Поліція...

– Поліцію це не зацікавить, допоки ти не пред'явиш їм тіло, – сказав Джейс. Притискуючи до себе поранену руку, він пробирався через дроти до Клері. За ним ішов Алек, похмуро дивлячись під ноги.

Клері глипнула на те місце, де зник юнак, і промовчала. Там не було ні краплини крові, нічого не вказувало на те, що юнак колись існував.

– Після смерті вони повертаються у рідні виміри, – пояснив Джейс. – Якщо тобі раптом стало цікаво.

– Джейсе, – прошипів Алек. – Обережніше.

Джейс лише махнув рукою. Моторошні плями крові залишили слід на його обличчі. Та, як і раніше, він здавався їй левом. Такі ж широко посаджені світлі очі та волосся кольору бурштину.

– Вона бачить нас, Алек, – сказав він. – Вона й так уже забагато знає.

– Що мені з нею робити? – запитала Ізабель.

– Відпусти її, – тихо мовив Джейс.

Ізабель глянула на нього здивовано, майже сердито, але сперечатися не стала. Батіг сковзнув, звільняючи руку Клері. Вона потерла зап'ястя і задумалася, як їй звідси вибратися.

– Може, варто взяти її з собою? – спитав Алек. – Б'юсь об заклад, Годж хотів би поговорити з нею.

– Нізачо ми не приведемо її до інституту, – сказала Ізабель. – Вона з приземлених.

– Хіба? – м'яко заперечив Джейс. Його тихий голос був для Клері страшнішим, ніж роздратування Ізабель чи гнів Алека. – Чи стикалася ти з демонами, мала? Зависала з чаклунами, спілкувалася з Дітьми Ночі? В тебе...

– Мене звуть не «мала», – перебила Клері. – І я уявлення не маю, про що ти говориш. – Тієї ж миті внутрішній голос перепитав її: «Хіба? На твоїх очах безслідно зникло тіло. Джейс не божевільний, ти просто хочеш у це вірити». – Я не вірю в демонів, чи що там ще...

– Клері? – почувся голос Саймона. Вона обернулася. Він стояв біля дверей службового приміщення. Один зі здоровенних вишибайл, які біля входу ставили на руки штампи, був поруч із ним.

– З тобою все гаразд? – Він вдивлявся в темряву. – Чому ти тут, сама? А де ж ті хлопці з ножами?

Клері здивовано поглянула на нього, потім повернулася до Ізабель, Алека та Джейса, що досі стояв у своїй закривавленій сорочці з ножом у руці. Він посміхнувся їй і знизав плечима, немов вибачаючись. Очевидно, Джейс знав, що ні Саймон, ні вишибайло не бачать їх.

Клері вже також не дивувалася. Вона повільно обернулася до Саймона, уявляючи, як виглядає, стоячи сама в сирому службовому приміщенні, з ногами, заплутаними в яскраві пластмасові дроти.

– Мені здалося, що вони ховаються тут, – сказала вона невпевнено. – Але бачу, що ні. Перепрошую.

Вона перевела погляд із Саймона, вираз обличчя якого зі стурбованого став присоромленим, на вишибайла, який виглядав лише роздратованим.

– Я помилилася.

За її спиною захихотіла Ізабель.

– Я не можу в це повірити, – торочив Саймон, а Клері, стоячи на узбіччі, відчайдушно намагалася піммати таксі. Поливально-мийні машини вже пройшлися вулицею, поки підлітки були в клубі, і під ногами виблискував вологий чорний асфальт.

– Я знаю, – погодилася вона. – Думаєш, ми таки зупинимо хоч якусь таксівку. Куди всі зібралися опівночі в неділю? – Вона повернулася до нього, знизуючи плечима. – Як гадаєш, на Х'юстон-Стріт нам би пощастило більше?

– Я не про таксі, – пояснив Саймон, – я про тебе. Я не вірю, що ті юнаки з ножами просто зникли.

– Може, й не було ніяких хлопців із ножами, Саймоне, – зітхнула Клері. – Можливо, у мене багата уява.

– Не може бути, – Саймон підніс руку, але зустрічні таксі промчали повз, обливши їх водою з калюж. – Я бачив твоє обличчя, коли увійшов. Ти виглядала такою шокованою, наче побачила примару.

Клері згадала Джейса з його хижими котячими очима. Вона глянула на своє зап'ястя, де досі виднівся тонкий червоний слід від батого Ізабель. «Ні, не примару. Дещо дивніше», – подумала вона.

– Я просто помилилася, – сказала дівчина втомлено. Цікаво, чому вона не хоче сказати йому правду? Можливо, він вважатиме її божевільною. Було щось у тому, що сталося, щось у тій чорній крові, що скрапувала з Джейсового ножа, щось у його голосі, коли він спитав: «Чи спілкувалася ти з Дітьми Ночі?» – що вона не хотіла ні з ким ділити.

– Це була до біса прикра помилка, – сказав Саймон. Він озирнувся на клуб, до якого, як і раніше, на півкварталу тонкою лінією розтяглася черга. – Сумніваюся, що нас іще колись पुстануть сюди.

– А тобі що з того? Ти ж не терпиш «Пекельного лігва». – Клері знову здійняла руку, побачивши жовте авто, що наближалось до них крізь туман.

Цього разу таксі з виском зупинилося біля них. Водій посигналив, наче це він мав привернути їхню увагу.

– Нарешті нам пощастило, – Саймон відчинив дверця таксі й прошмигнув на вкрите пластиком задне сидіння. Клері всілася поряд, вдихаючи знайомий запах усіх нью-йоркських таксі: суміш сигаретного диму, шкіри та лаку для волосся.

– У Бруклін, будь ласка, – звернувся Саймон до таксиста, а тоді повернувся до Клері. – Ти ж знаєш, що мені можна довіритися, правда?

Клері хвилю повагалася й кивнула.

– Звичайно, Саймоне, – сказала вона. – Я знаю.

Вона зачинила дверця, і таксі помчало в ніч.

Розділ 2

Таємниці та брехня

Темний Принц сидів верхи на баскому коні, позаду розвівалася соболина накидка. Золотий вінець підтримував його біляві кучері, а вродливе обличчя було сповнене холодного бойового запалу, і...

«І його рука була схожа на баклажан», – роздратовано пробурмотіла Клері. Малюнок ніяк не вдався. Зітхнувши, вона вирвала ще один аркуш зі свого альбому, зіжмакала його й кинула в помаранчеву стіну своєї спальні. Підлога була встелена забракованими паперовими м'ячиками – безперечною ознакою того, що творча енергія лилася не так, як вона очікувала. В тисячний раз дівчина загадала собі стати хоч трішки схожою на свою матір. Усі малюнки, картини, ескізи Джоселін Фрей були чудовими, здавалося, без будь-яких зусиль з її боку.

Клері витягнула навушники, перервавши пісню на середині, й потерла скроні. І лише тоді вона усвідомила, що у квартирі лунав гучний пронизливий звук телефонного дзвінка. Кинувши етюдник на ліжко, вона схопилася і побігла до вітальні, де на столику біля входних дверей стояв червоний телефонний апарат у стилі ретро.

– Кларисса Фрей? – Голос на іншому кінці звучав знайомо, хоча вона не відразу впізнала його. Клері нервово накручувала телефонний шнур на палець.

– Так.

– Привіт, я один із тих хуліганів із ножами, яких ти зустріла минулої ночі в «Пекельному лігві». Боюся, що я справив на тебе погане враження, та сподіваюся, що ти даси мені шанс спокутувати свою провину.

– Саймоне! – Клері відставила слухавку подалі від вуха, поки він реготав. – Це зовсім не смішно!

– Смішно. Ти просто не розумієш гумору.

– Дурень, – Клері зітхнула й прихилилася до стіни. – Тобі було б не до сміху, якби ти був тут, коли я повернулася додому минулої ночі.

– А що сталося?

– Моя мама. Вона не дуже зраділа, що я прийшла так пізно. Вона немов сказала. Просто жаж.

– Що? Це ж не наша провина, що на вулицях був такий рух! – заперечив Саймон. Він був молодшим із двох дітей і мав неабияк відшліфоване почуття сімейної несправедливості.

– Знаєш, мама бачить все по-іншому. Вона розчарована і засмучена, перехвилювалася через мене і тому подібне. Я справжня кара, – сказала Клері, перекирвлюючи матір з невеликим відчуттям провини.

– Ти під домашнім арештом? – голосно запитав Саймон. На задньому фоні Клері почула гул голосів, якісь люди щось обговорювали.

– Не знаю. Вранці мама поїхала з Люком, і поки що вони не повернулися. А ти де? У Еріка?

– Угу. Щойно закінчили репетицію. – Біля Саймона брязнули тарілки. Клері здригнулася.

– Ерік затіяв вечір поезії у «Джава Джонс», – продовжував Саймон, згадавши кав'ярню за рогом неподалік від будинку Клері, де інколи вечорами лунала жива музика. – Весь гурт іде, щоб підтримати. Хочеш піти?

– Звичайно... – почала Клері, але тут же прикусила язика, стривожено смикнувши кабель телефону. – Почекай. Я не можу.

– Заткніться, пацани! – крикнув Саймон, та його голос пролунав якось віддалено. Клері запідозрила, що він відставив слухавку подалі від рота. За мить хлопець знову звернувся до неї, запитавши дещо стурбовано:

– Коротше, ти йдеш чи ні?

– Не знаю, – Клері знервовано вкусила губу. – Мама досі злиться на мене за вчорашнє. Не хочу зайве дратувати її, попросивши про послугу. Якби я і хотіла нових неприємностей, то не через паршиві віршики Еріка.

– Та ну, вони не такі вже й погані, – заперечив Саймон.

Ерік був сусідом Саймона, вони зналися з дитинства. Хоча Саймон був не такий близький з Еріком, як із Клері, на початку другого року навчання в коледжі хлопці організували рок-гурт разом із друзями Еріка – Меттом та Керком. Музиканти сумлінно репетирували щотижня в гаражі Ерікових батьків.

– До речі, це не послуга, – додав Саймон. – Це поетичний слем приблизно за квартал від твого будинку. Я ж не запрошую тебе на якусь оргію в Хобокен. Можеш прийти з мамою, якщо вона захоче.

– Оргія в Хобокені! – почула Клері чийсь крик, напевне Еріка. Черговий барабанний дріб і брязкіт тарілок. Клері уявила, як її мама слухає вірші Еріка, і в душі здригнулася.

– Ну не знаю. Якщо ви всі завалитеся сюди, думаю, мама цього не витримає.

– Тоді я прийду сам. Я зайду за тобою, і ми підемо туди разом, а там зустрінемося з іншими. Твоя мама буде не проти. Вона мене любить.

Клері розсміялася:

– Як на мене, вона завжди мала чудернацький смак.

– Тебе ніхто не питає, – Саймон закінчив розмову під крики своїх приятелів.

Клері поклала слухавку й оглянула вітальню. Свідчення маминих художніх уподобань були повсюди: від декоративних оксамитових подушок ручної роботи, що лежали на темно-червоному дивані, до стін, обвішаних картинами Джоселін у рамках, дібраних зі смаком. Здебільшого тут були пейзажі: звивисті вулички Південного Мангеттена, залитого золотистим світлом, поруч зимові замальовки Проспект-парку – темні ставки, укриті мереживною стрічкою білого льоду.

На поличці над каміном у рамці стояла фотографія батька Клері. Світловолосий задуманий чоловік у військовій формі. В кутиках його розумних очей виднілися зморшки, які з'явилися від сміху. Кілька його медалей Джоселін зберігала в невеличкій скриньці біля свого ліжка. Та ці нагороди нічим нікому не допомогли, коли Джонатан Кларк врізався на автомобілі в дерево неподалік від Олбані та помер ще до народження власної доньки.

Після його смерті Джоселін повернула своє дівоче прізвище. Вона ніколи не розказувала Клері про батька, але берегла скриньку, на якій було вигравірувано ініціали «Д. К.». Окрім медалей, там було кілька світлин, обручка та пасмо світлого волосся.

Іноді Джоселін брала скриньку до рук, відмикала її, виймала золотаве пасмо, ніжно погладжувала його та, поклавши назад, бережно замикала скриньку.

Звук ключа у замку вхідних дверей вивів Клері із задуми. Поспіхом вона кинулася на диван і спробувала вдати, що захоплена читанням однієї з книжок у м'якій обкладинці, які її мати залишила на журнальному столику. Джоселін вважала читання сакральним заняттям і зазвичай не переривала Клері на середині книги навіть щоб насварити її.

Двері з глухим стуком відчинилися, і з'явився Люк зі стосом великих квадратних аркушів картону. Коли він опустив їх на підлогу, Клері зрозуміла, що це складені картонні коробки. Люк випростався і повернувся до неї, всміхаючись.

– Привіт, дя ... Люку, – промовила вона, перервавшись на півслові. Рік тому Люк попросив Клері не називати його дядьком, оскільки це змушує його почуватися старшим, й окрім цього нагадує йому про «Хатину дядька Тома». Крім того, Люк делікатно додав, що він їй не дядько, а просто близький друг її матері, який знає її все своє життя.

– А де мама? – запитала Клері.

– Припарковує пікап, – відповів Люк і потягнувся, задоволено розпростовуючи своє довге тіло. Він був у своєму звичному одязі: старих джинсах і фланелевій сорочці. На перенісці косо сиділи вигнуті окуляри в золотій оправі.

– Нагадай-но мені ще раз, чому в цій будівлі немає вантажного ліфта?

– Тому що вона стара, і це її родзинка, – одразу ж знайшлася Клері.

Люк усміхнувся.

– А для чого ці коробки? – запитала вона.

Його усмішка зникла.

– Твоя мати хотіла зібрати деякі речі, – сказав Люк, уникаючи її погляду.

– Які речі? – запитала Клері.

Він махнув рукою.

– Все зайве, що перекидається будинком. Зробимо місце, де буде зручно ходити. Ти ж знаєш, що вона ніколи нічого не викидає... А ти чим зайнята? Вчишся?

Люк узяв книгу з рук Клері й прочитав уголос:

– «Світ досі кишить різноманітними створіннями, існування яких офіційна наука не визнає. Феї та гобліни, привиди та демони все ще ширяють...». – Люк відклав книжку й уважно подивився на Клері поверх окулярів:

– Це для школи?

– «Золота гілка» Фрейзера? Ні. До школи ще два тижні. – Вона забрала книжку. – Це мамина.

– Я так і думав.

Вона поклала її назад на стіл.

– Люку?

– Га?

Книжку вже забуто. Люк рився в ящику з інструментами, що стояв біля каміна.

– А, ось він, – зрадів Люк і витягнув помаранчевий пістолет для клейкої стрічки.

– Що б ти робив, якби бачив те, що не помічають інші?

Пістолет для скотчу випав з рук Люка і дзенькнув об облицьований кахлями каміні. Він став на коліна, щоб підняти його, не дивлячись на неї.

– Ти маєш на увазі, якби я став єдиним свідком злочину, щось таке?

– Ні, не це. Якби довкола були люди, але ти єдиний, хто це бачить. Наче для всіх інших це невидиме.

Він роздумував, стоячи на колінах і затиснувши в руці надшерблений пістолет для клейкої стрічки.

– Я знаю, це звучить дивно, – Клері зважувала кожне слово. – Але...

Він обернувся. Його очі, такі блакитні за скельцями окулярів, дивилися на неї з незмінною прихильністю.

– Клері, ти художник, як твоя мати. Це означає, що ви по-іншому сприймаєте світ. У вас є дар бачити красиве і жахливе у звичайних речах. Ти не божевільна, а просто особлива. У цьому немає нічого поганого.

Клері підняла ноги на диван і вперлася підборіддям у коліна. В її голові промайнули картинки зі службового приміщення: золотий батіг Ізабель, передсмертні конвульсії блакитноволосого юнака, бурштинові очі Джейса. Красиве і жакливе. Вона спитала:

– Якби жив мій батько, думаєш, він теж був би художником?

Люк виглядав приголомшеним. Перш ніж він устиг відповісти, двері відчинилися, і до кімнати поважно увійшла мама Клері, вистукуючи каблуками по блискучій дерев'яній підлозі. Вона з дзенькотом кинула Люку ключі від авто й повернулася, щоб поглянути на доньку.

Джоселін Фрей була тендітною приємною жінкою з рудим волоссям, трохи темнішим та вдвічі довшим, ніж доньчине. Сьогодні воно було закручене у темно-рудий вузол і скріплене просунутим крізь нього графітовим олівцем. Джоселін була в комбінезоні, забризканому фарбами, футболці кольору лаванди та коричневих туристичних черевиках, підошви яких також були обляпані олійною фарбою.

Клері завжди говорили, що вона схожа на маму, та дівчина цього не помічала. Єдине, чим вони були подібні, – це фігури. Обидві стрункі, з невеликими грудьми та вузькими стегнами. Але вона знала, що мама була справді красивою. Щоб бути гарною, треба бути гнучкою та високою. А коли ти на зріст трохи більше за півтора метра, ти – симпатична. Не гарна чи красива, а просто мила. Врахуйте волосся морквяного кольору та обличчя, вкриті веснянками, – і Клері здавалося, що вона була Реггеді Енн, ганчірною лялькою, натомість її мама нагадувала Барбі.

Джоселін навіть рухалася так граційно, що люди озиралися, коли вона проходила повз. Клері, навпаки, завжди спотикалася. Лише одного разу вона привернула увагу перехожих, коли промчала повз них і розтяглася на сходах.

– Спасибі, що допоміг з коробками, – сказала Джоселін, усміхаючись.

Він не всміхнувся у відповідь. Шлунок у Клері наче стиснувся. Очевидно, що щось відбувається.

– Вибачте, я затрималася, бо шукала місце на парковці. Там сьогодні море людей.

– Мам? – перебила її Клері. – Для чого коробки?

Джоселін прикусила язика. Люк зиркнув на Клері, безмовно натякаючи Джоселін, щоб та продовжувала. Нервово посіпуючи рукою, жінка заправила за вухо обвисле пасмо та присіла на дивані поруч із дочкою. Зблизька Клері помітила, наскільки втомленою була її мама. Темні круги під очима та червоні повіки видавали безсонну ніч.

– Це через минулу ніч? – запитала Клері.

– Ні, – швидко сказала мама і, провагавшись, додала: – Частково. Не треба було тобі вчора цього робити. Та ти знаєш.

– Я ж попросила вибачення. І що далі? Якщо збираєшся тримати мене під домашнім арештом, так і скажи.

– Я не збираюся робити цього, – голос мами був напружений мов струна. Вона поглянула на Люка, але той заперечно похитав головою.

– Просто скажи їй, Джоселін, – сказав він.

– Не говоріть так, наче мене тут немає! – пробурчала Клері. – Що ти маєш мені сказати?

– Ми ідемо у відпустку, – важко зітхнувши, видавила з себе Джоселін.

Люк виглядав незворушним, наче полотно, з якого витерли всі фарби.

– І в цьому вся проблема? Ви ідете у відпустку? – хитнувши головою, Клері відкинулася на спинку дивана. – Не розумію. З чого робити проблему?

– Не думаю, що ти зрозумієш. Я мала на увазі, що ідуть усі: ти, я і Люк. Ми вирушаємо в заміський будинок.

Клері глянула на Люка. Він, зціпивши зуби і схрестивши руки на грудях, дивився у вікно. Дивно, що ж його засмутило? Люк дуже любив цей будинок у північній частині штату. Він купив його десять років тому, сам лагодив і їздив туди за найменшої можливості.

– Надовго?

– До кінця літа, – відповіла Джоселін. – Я принесла коробки на випадок, якщо ти захочеш взяти з собою книги чи художнє приладдя...

– До кінця літа? – Клері аж випрямилася від обурення. – Я не можу, мам. У мене свої плани. Ми з Саймоном хочемо влаштувати вечірку перед початком навчання, у мене кілька зустрічей з моєю мистецькою групою, а ще десять уроків у художній школі «Тіш»...

– Мені шкода, що так вийшло з художньою школою. А решту можна легко скасувати. Саймон зрозуміє, та й твоя мистецька група теж.

Клері з тону матері зрозуміла, наскільки все серйозно.

– Але я вже оплатила весь курс у школі! Цілий рік збирала. Ти ж мені обіцяла! – Клері повернулася до Люка. – Скажи їй! Скажи, що це несправедливо!

Люк незворушно дивився у вікно. Лише м'яз на його щоці нервово смикався.

– Джоселін – твоя мама. Їй це й вирішувати.

– Нічого не розумію. – Клері знову повернулася до матері. – Що сталося?

– Мені потрібно поїхати, – сказала Джоселін. Кутики її губ тремтіли. – Мені потрібні спокій і тиша. Та й з грошима зараз туго.

- То візьми з батькових запасів, - сердито мовила Клері. - Ти ж завжди так робиш.

- Це не дуже гарна ідея, - відрубала Джоселін.

- Їдьте куди хочете! Мені байдуже! Залишуся сама. Я можу працювати. Піду на роботу в «Старбакс». Саймон каже, там завжди потрібні працівники. Я вже не маленька й подбаю про себе!

- Ні!

Різкий голос Джоселін змусив Клері здригнутися.

- Гроші за уроки в «Тіш» я тобі поверну. Але ти ідеш з нами. Це не обговорюється! Тобі ще зарано залишатися самій. Хтозна, що може трапитися.

- І що? Що може статися? - зажадала відповіді Клері.

Раптом почувся грюкіт. Клері здивовано озирнулася й виявила, що Люк перевернув одну з картин, спертих на стіну. Виглядаючи засмученим, він поправив її, вирівняв і пробурчав:

- Я йду.

Джоселін прикусила язика.

- Почекай, - вона вибігла за ним і наздогнала аж біля вхідних дверей. Згорнувшись на дивані, Клері чула схвильований шепіт матері.

- Бейн, - казала Джоселін, - я дзвоню йому вже три останні тижні. Голосова пошта повідомляє, що він у Танзанії. Що ще мені робити?

- Джоселін, - Люк затнувся, - ти ж не зможеш постійно до нього звертатися.

- Але Клері...

- ...не Джонатан, - прошепотів Люк. - Ти сама не своя відтоді, як це трапилось. Але Клері - не Джонатан.

«А до чого тут мій тато?» - подумала Клері, здивувавшись.

- Я ж не можу просто тримати її вдома та не пускати на вулицю. Вона не буде це терпіти.

- Звичайно! - Люк розізлився. - Вона не хатня тварина. Клері вже підліток. Майже доросла.

- Якби ми виїхали з міста...

- Поговори з нею, Джоселін, - наполягав Люк. - Саме про це.

Він повернув ручку дверей, і... Джоселін скрикнула від несподіванки.

– Господи! – вигукнув Люк.

– Ні, це лише я, – сказав Саймон, що стояв за дверима. – Хоча мені вже казали, що ми разюче подібні.

Він махнув Клері з порогу:

– Ти готова?

Опанувавши себе, Джоселін запитала:

– Саймоне, ти часом не підслуховував?

Хлопець закліпав очима:

– Ні, я щойно підійшов. – Саймон перевів погляд зі зблідлої Джоселін на похмурого Люка. – Щось трапилося? Я невчасно?

– Не переймайся, – відповів Люк. – Ми вже закінчили. – Посунувши Саймона, він швидко спустився сходами. Внизу з грюкотом зачинилися двері під'їзду.

Саймон нерішуче тупцював біля дверей:

– Я можу заскочити пізніше. Справді. Це не проблема.

– Річ у тому... – почала Джоселін, та Клері вже була на ногах.

– Забудь, Саймоне. Ходімо, – Дівчина схопила з гачка свою сумку й закинула її через плече, сердито дивлячись на маму. – Побачимося, мамо.

Джоселін знервовано закусила губу.

– Клері, думаю, нам потрібно поговорити.

– У нас буде повно часу у відпустці, – уціпливо відповіла дівчина і задоволено відзначила, як маму аж пересмикнуло від розпачу. – Мене не чекай, повернуся пізно, – додала вона і потягла приголомшеного Саймона до вхідних дверей.

Саймон обернувся через плече. Джоселін стояла у дверях, схрестивши руки на грудях, самотня та нещасна.

– До побачення, місіс Фрей! – крикнув він. – Гарного вечора!

– Замокни, Саймоне! – Клері перервала його і з гуркотом зачинила двері, заглушивши відповідь своєї матері.

– Господи, жінко, ти зараз відірвеш мені руку! – протестував Саймон, поки Клері тягла його за собою. Її зелені кросівки сердито виляскували дерев'яними сходами. На мить дівчина глянула вгору, потай сподіваючись, що мама вийде на сходовий майданчик, але двері квартири залишалися зачиненими.

- Вибач, - пробурмотіла Клері, випустивши руку Саймона.

Вона зупинилася біля останньої сходинки, сумка вдарилася об її стегно.

Будинок, у якому Клері жила з мамою, раніше цілком належав одній багатій родині. Відголосками колишньої розкоші залишилися гвинтові сходи, мармурова підлога у вестибюлі першого поверху та одностулкове вікно над головою. Тепер будинок був розділений на окремі квартири. Клері з мамою ділили триповерхову будівлю з літньою жінкою, що займала перший поверх. Стара влаштувала у своїй квартирі салон медіума. Вона нечасто виходила з квартири, відвідувачі також бували в неї дуже рідко. Позолочена табличка на дверях свідчила: «Мадам Доротея, ясновидиця та пророчиця».

З напіввідчинених дверей квартири просочувався густий солодкуватий запах ладану. Клері розчула за дверима тихе шепотіння.

- Радий, що бізнес у бабусі процвітає, - сказав Саймон. - У наш час важко пророкам мати постійну роботу.

- Навіщо цей сарказм? - гаркнула Клері.

Саймон оторопів.

- А я гадав, що тобі подобаються мої розумні й іронічні зауваження.

Не встигла Клері відповісти, як двері розчахнулися і з квартири мадам Доротеї вийшов чоловік. Він був високий, зі смаглявою шкірою, котячими золотисто-зеленими очима і скуйовдженим чорним волоссям. Незнайомець сліпуче всміхнувся їй, блиснувши гострими білими зубами.

У Клері запаморочилося в голові. Здавалося, що вона зараз знепритомніє.

Саймон стривожено покосився на Клері:

- Тобі погано?

- Що? Ні, все нормально, - неухважно відповіла вона.

- Ти наче привида побачила, - не вгамовувався Саймон.

Клері заперечливо похитала головою. Здається, вона справді щось побачила, але коли спробувала сконцентруватися, спогади розтеклися, мов вода.

- Ні. Я подумала, що з квартири Доротеї вибіг кіт, та, здається, то просто гра світла.

Саймон здивовано подивився на неї.

- До речі, відучора я нічого не їла, - спробувала виправдатися Клері. - Може, я трохи не в собі.

Саймон лагідно обійняв її за плечі.

- Не перемайся, зараз я тебе нагодую.

- Не розумію, що на неї найшло! - вчетверте повторила Клері, витираючи залишки соусу гуакамолє шматочком начос. Вони сиділи у крихітній мексиканській забігайлівці «Начо Мама».

- Наче садити мене під домашній арешт через тиждень їй було замало, тепер узагалі хоче до кінця літа відправити в заслання.

- Іноді на твою маму щось таке знаходить, коли вона вдихає чи видихає повітря! - пожартував Саймон і продовжив їсти своє вегетаріанське буріто.

- Вдам, що це було дотепно, - сказала йому Клері. - Тебе не тягнуть в якусь глухомань хтозна на скільки часу!

- Клері, - обірвав її тираду Саймон, - а на мене ти за що злишся? До того ж, це не назавжди.

- Звідки ти це знаєш?

- Ну, я ж знаю твою маму, - сказав Саймон після паузи. - Ми з тобою вже десять років дружимо, не менше. Періодично на неї щось знаходить, але потім вона передумує.

Клері взяла з тарілки шматочок гострого перцю і задумливо відкусила краєчок:

- Думаєш? Іноді мені здається, що по-справжньому її не знає ніхто.

Саймон закліпав очима.

- Ти не зрозуміла мене.

Клері шумно втягнула повітря в палаючий рот.

- Я про те, що мама нічого про себе не розповідає. Я не знаю ні про її дитинство, ні про сім'ю. Майже не знаю, як вона зустріла тата. У неї немає жодної весільної фотографії. Таке враження, що її життя почалося, коли народилася я. Саме так вона й каже щоразу, коли я намагаюся її розговорити.

Саймон іронічно скривився:

- О, дуже зворушливо.

- Ні, це просто дивно. Я досі не знаю нічого про бабусь та дідусів. Тобто батьки мого батька не дуже її любили, але ж вони не могли бути такими поганими? Що це за люди, які не хочуть навіть зустрітися з онукою?

- Може, це твоя мама ненавидить їх. Мабуть, вони образили її, чи ще щось, - припустив Саймон. - У неї на тілі шрами.

Клері витріщилася на нього.

– Що в неї на тілі?

Він проковтнув великий кусень буріто.

– Тонкі, ледь помітні шрами по всій спині та руках. Знаєш, я бачив твою матір в купальнику.

– Я ніколи не помічала ніяких шрамів, – рішуче сказала Клері. – Гадаю, ти собі щось нафантазував.

Він проникливо подивився на неї і, здавалося, хотів щось сказати, та з сумки дівчини почувся наполегливий дзвінок мобілки. Клері дістала її, глянула на екран і спохмурніла.

– Це мама.

– Подивившись на твоє обличчя, я зрозумів, що ти хочеш поговорити з нею.

– Не зараз, – сказала Клері. Телефон замовк, і дзвінок автоматично перевівся на голосову пошту. Клері відчула докори сумління. – Не хочу знову сваритися.

– Можеш пожити в мене, – сказав Саймон. – Скільки забажаєш.

– Подивимося, може, вона першою заспокоїться.

Клері натиснула кнопку голосової пошти на своєму телефоні. Голос матері звучав напружено, хоча Джоселін намагалася говорити м'якіше: «Дитинко, я перепрошую, якщо ошелешила тебе своїми планами щодо відпустки. Приходь додому, і ми поговоримо». – Клері повісила слухавку ще до того, як повідомлення закінчилося, досі відчуваючи провину і злість водночас. – Вона хоче поговорити.

– А ти хочеш поговорити з нею?

– Не знаю. – Клері потерла очі тильною стороною руки. – То ти таки йдеш на вечір поезії?

– Я ж пообіцяв.

* * *

Клері підвелася, відсунувши свій стілець.

– Тоді я піду з тобою, а мамі подзвоню, коли все закінчиться, – ремінець сумки ковзнув з її руки. Саймон неуважно поправив його, затримавши свої пальці на її оголеному плечі.

Повітря на вулиці було насичене вологою, від якої волосся Клері завилосся, а синя футболка Саймона прилипла до його спини.

– Отже, що там із вашим гуртом? – запитала дівчина. – Що нового? Коли ми розмовляли, я чула в трубці їхні крики.

Обличчя Саймона загорілося.

– Все чудово, – сказав він. – Метт каже, що має знайомого, який допоможе організувати концерт у «Скреп-бар». А ще ми знову обговорювали назву.

– Та невже? – Клері приховала посмішку. Саймоновий гурт ніколи не займався музикою. Переважно вони сиділи в його вітальні й сперечалися щодо ймовірних назв і логотипів. Іноді їй було цікаво, чи хтось із них справді вміє грати на музичному інструменті.

– Які варіанти?

– Вибираємо між назвами «Змова водоростей» та «Кам'яна панда».

Клері заперечно похитала головою.

– Обидві жахливі.

– Ерік запропонував «Криза садових стільців».

– Може, Еріку варто переключити увагу на азартні ігри?

– Але тоді нам потрібно шукати нового барабанщика.

– А чим займається Ерік? Мені здавалося, він просто виманює у вас гроші та розповідає дівчатам у школі, що він у музичному гурті, щоб справити на них враження.

– Та ні, – безтурботно сказав Саймон. – Ерік почав життя з чистого аркуша. У нього є дівчина. Вони вже три місяці зустрічаються.

– Майже одружені, – сказала Клері, обходячи пару з малюком у візочку. Маленька дівчинка з жовтими пластиковими заколками-кліпсами у волоссі стискала ляльку-піксі з золотаво-синіми крильцями. Краєм ока Клері помітила, що крила пурхають. Вона поспіхом відвернулася.

– А це означає, – продовжував Саймон, – що я єдиний член гурту без дівчини. А, як тобі відомо, головний сенс бути в гурті – це подібатися дівчатам.

– Я гадала, усе це заради музики, – чоловік із ціпком перетнув їй дорогу, прямуючи на Берклі-стріт. Дівчина відвернулася, боячись, що, якщо вона дивитиметься на людей трохи довше, у них виростуть крила, додаткові руки чи довгий роздвоєний язик, мов у змії. – Зрештою, кому який клопіт, чи маєш ти дівчину?

– Мені, – похмуро сказав Саймон. – Скоро єдиними людьми, що залишилися без дівчини, будемо ми зі шкільним двірником Венделлом. А від нього завжди чимось тхне.

– Принаймні, ти знаєш, що він досі без пари.

Саймон сердито зиркнув на неї.

– Не смішно, Фрей.

– І завжди є королева стрингів Шейла Барбаріно, – підказала дівчина. Клері сиділа позаду неї на уроках математики в дев'ятому класі. Щоразу, коли Шейла впускала олівець, а це траплялося досить-таки часто, Клері була змушена споглядати нижню білизну дівчини, що виглядала з-під Шейлиних джинсів із надто заниженою талією.

– З нею і зустрічається Ерік останні три місяці, – казав Саймон. – До речі, він порадив мені вирішити, яка дівчина в школі має найкрутішу фігуру, і запросити її кудись у перший день занять.

– Ерік – свиня, – сказала Клері, не бажаючи знати, кого Саймон вважав найпривабливішою дівчиною школи. – Може, назвете гурт «Свині й сексистки»?

– Цікава назва, – Саймон здавався байдужим.

У сумці знову завібрував і задзвенів телефон. Клері скривилася і видобула його з кишені на блискавці.

– Знову мама? – запитав Саймон.

Клері кивнула. Вона все подумки бачила свою маму біля дверей, самотню та якусь здрібнілу. На грудях тягарем лежала провина.

Дівчина зиркнула на Саймона, який занепокоєно дивився на неї. Клері так вивчила його обличчя, що могла відтворити його в пам'яті, заплющивши очі. Подумавши про майбутні самотні тижні без Саймона, Клері поклала телефон назад до сумки.

– Давай, – сказала вона. – Ми запізнюємося на шоу.

Розділ 3

Мисливець за тінями

Коли вони дісталися кав'ярні «Джава Джонс», Ерік уже був на сцені перед мікрофоном, похитуючись туди-сюди із заплушеними очима. На честь такої події він пофарбував кінчики волосся в рожевий колір. Позаду нього Метт із кам'яним виразом обличчя щось неритмічно вибивав на джембе [3 – Джембе – один із різновидів барабанів.].

– Буде до дідька нудно, – передбачила Клері. Вона схопила Саймона за рукав і потягла до дверей. – Якщо ми зараз вийдемо, то ще зможемо втекти.

Саймон рішуче похитав головою.

- Ти ж знаєш, я - людина слова. - Він розправив плечі. - Я по каву, а ти знайди вільний столик. Що тобі взяти?

- Тільки каву. Чорну, як і моя душа.

Саймон подався по каву, бурмочучи собі під ніс, що сьогодні все було зроблено набагато краще, ніж у попередні рази. Клері пішла пошукати ім місце.

Як для понеділка, кав'ярня була переповнена. Більшість потертих диванів та крісел були зайняті підлітками, що насолоджувалися вільним вечором. Довкола пахло кавою та димом сигарет. Нарешті Клері знайшла вільний «диванчик для поцілунків» у затемненому кутку далеко від сцени. Єдиною її сусідкою була білявка в помаранчевому топі, що заглибилася у гру на своєму айподі.

«Чудово, - подумала Клері. - Ерік не знайде нас тут після шоу, щоб поговорити про свою поезію».

Білявка перехилилася через бильце свого стільця й торкнулася плеча Клері.

- Перепрошую...

Клері здивовано глянула на неї.

- Це твій хлопець? - запитала білявка.

Клері прослідкувала за поглядом дівчини і вже збиралася відповісти: «Ні, я його не знаю». Аж раптом зрозуміла, що та мала на увазі Саймона. Він прямував до них із пластиковими чашками і був цілком зосереджений на тому, щоб не пролити каву.

- Ні, - відповіла Клері. - Ми просто друзі.

Дівчина засяяла:

- Він милий. А в нього є дівчина?

Клері трохи зам'ялася, перш ніж відповісти.

- Ні.

- Він часом не гей? - підозріло глянула дівчина.

На щастя, підійшов Саймон, і Клері не треба було відповідати на останнє запитання. Дівчина квапливо повернулася на своє місце. Юнак поставив на стіл чашки та вмовився біля Клері.

- У них знову закінчилися чашки. А ці пластикові такі гарячі. - Спхмурнівши, він подув на пальці. Клері спостерігала за ним, намагаючись приховати усмішку. Вона ніколи не думала про те, що Саймон симпатичний. У нього були красиві темні очі, і за останній рік він змужнів. От якби йому підібрати стрижку...

– Ти витріщаєшся на мене, – сказав Саймон. – Чому ти так дивишся? У мене щось на обличчі?

«Я мушу сказати йому, – думала вона, хоча якась частина її повставала проти цього. – Я була би поганим другом, якщо промовчала б».

– Не обертайся, але он та білявка вважає тебе милим, – прошепотіла Клері.

Саймон швидко поглянув убік, щоб оцінити дівчину, яка старанно вивчала журнал «Шонен Джамп»[4 – «Шонен Джамп» – один з найпопулярніших манга-журналів для хлопчиків.]

– Дівчина в помаранчевому топі?

Клері кивнула. Саймон глянув на неї з недовірою.

– Чому ти так вирішила?

«Скажи йому. Давай, скажи йому». Та коли Клері відкрила рот, щоб відповісти, її перервав жахливий свист мікрофона. Вона здригнулася і затулила вуха, поки на сцені Ерік намагався впоратися з мікрофоном.

– Вибачте, чуваки! – прокричав він. – Починаємо! Мене звати Ерік, а на барабанах – мій другяка Метт. Мій перший вірш називається «Без назви».

Він скривив обличчя, наче від болю, і завив у мікрофон:

О, моя сило руйнівна,
мої нечестиві чресла!
Змасти всі виступи з нудним завзяттям!

Саймон сповз нижче у кріслі.

– Будь ласка, не кажи нікому, що я його знаю.

Клері захихотіла.

– Хто зараз використовує слово «чресла»?

– Ерік, – похмуро мовив Саймон. – У нього всі вірші про це.

– Розпухла моя муко! – завивав Ерік. – Нестерпний біль, що розростається в мені!

– Ти мав рацію! – сказала Клері і ковзнула поближче до Саймона. – До речі, щодо тої дівчини, що запала на тебе.

– Навіть не хочу думати про це, – сказав Саймон. Клері здивовано глянула на нього. – Я давно хотів поговорити з тобою.

– «Розлючений кріт» – не надто гарна назва для гурту, – несподівано сказала Клері.

– Не про те, – заперечив Саймон. – Мова про те, що ми обговорювали раніше. Про те, що в мене немає дівчини.

– А! Ну, не знаю, – Клері знизала плечима. – Запроси на побачення Джейду Джонс. – Вона назвала одну з небагатьох дівчат у Сейнт Ксав'єр, які їй подобалися. – Вона мила і кохає тебе.

– Я не хочу ходити на побачення з Джейдою Джонс.

– Чому? – раптом обурилася Клері. – Не подобаються розумні дівчата? Шукаєш чудову фігуру?

– Ні, – сказав схвильовано Саймон. – Я не хочу зустрічатися з нею, бо це було б нечесно щодо Джейди.

Він замовк. Клері нахилилася до нього. Краєм ока вона помітила, що білявка також нахилилася аж занадто вперед, підслуховуючи їх.

– Чому ні?

– Бо мені подобається дехто інший, – сказав Саймон.

– Добре.

Саймон виглядав таким блідим, як тоді, коли він, граючи у футбол у парку, зламав щиколотку та довелося на ній кульгати додому. Вона здивувалася, що в цій розмові його зачепило і викликало таку реакцію.

– Ти ж не гей, правда?

Саймон зблід іще сильніше:

– Якби я ним був, я б одягався краще.

– Ну, і хто ж тоді? – поцікавилася Клері. Вона хотіла додати, що якщо він закоханий у Шейлу Барбаріно, то Ерік надере йому дупу, та враз почула, як хтось голосно кашлянув позаду неї. Звук кашлю був якийсь насмішкуватий, наче хтось намагався не розсміятися вголос.

Вона обернулася.

За якийсь метр від неї на вицвілому зеленому дивані сидів Джейс. Хлопець був одягнений в той самий темний одяг, що й у клубі попередньої ночі. Його оголені руки були вкриті ледь помітними білими лініями, наче від старих шрамів, а зап'ястя охоплювали широкі металеві браслети. З-під лівої руки виглядало кістяне руків'я ножа. Він дивився прямо на неї. Кутики його тонких уст ледь вигнулися від задоволення. Гірше за відчуття, що над нею сміються, була абсолютна впевненість Клері, що п'ять хвилин тому Джейса там не було.

– Що там? – Саймон простежив за її поглядом, але з його незворушного виразу обличчя було зрозуміло, що Джейса він не бачив.

«Але я тебе бачу», – подумала вона, дивлячись на Джейса. Мов прочитавши її думки, той підняв ліву руку і помахав їй «привіт». Юнак підвівся та неквапливо попрямував до дверей. Клері аж рота роззявила від подиву. Він ішов, так просто.

Вона відчула руку Саймона на своїй. Він кликав її, питав, що не так, але дівчина майже не чула його.

– Я зараз повернуся, – почула вона свій голос ніби збоку, зістрибнула з дивана, ледь не забула поставити чашку з кавою на столик і помчала до дверей, залишивши Саймона, який дивився їй услід.

Клері вилетіла з дверей, боячись, що Джейс зникне у провулку, як примара. Але він стояв там, притулившись до стіни. Юнак витягнув щось із кишені та клацав кнопками. Він здивовано підвів очі, коли двері кав'ярні зачинилися за нею. У сутінках, що швидко наростали, його волосся виглядало мідно-золотавим.

– Вірші твого знайомого просто жакливі, – сказав він.

Клері ледь не впала від несподіванки.

– Що?

– Я сказав, що його поезія жаклива. Було схоже, що він проковтнув словника і почав блювати словами навмання.

– Мені байдуже на вірші Еріка, – Клері не на жарт розійшлася. – Я хочу знати, чому ти за мною стежиш!

– Чому ти так вирішила?

– Гарна спроба. Ти ще й підслуховував. Розкажеш мені, що відбувається, чи мені просто подзвонити в поліцію?

– І що ти їм скажеш? – спитав Джейс із сарказмом. – Що тебе турбують невидимки? Повір мені, мала, поліція не буде заарештовувати тих, кого вони не можуть побачити.

– Я вже казала тобі, мене звати не мала! – процідила дівчина крізь зуби. – Я – Клері.

– Знаю, – мовив він. – Гарне ім'я. Як зілля, один із видів шавлії латиною. В давнину люди вірили, що, з'ївши її насіння, можна побачити Чарівний Народ. Ти це знала?

– Я поняття не маю, про що ти.

– Ти багато чого не знаєш, чи не так? – сказав він. У його бурштинових очах виблискувало легке презирство. – Ти, здається, приземлена, як і всі інші, хоча те, чому ти можеш мене бачити, залишається загадкою.

– Що таке «приземлена»?

- Хтось зі світу людей. Такі, як ти.

- Але і ти людина, - відказала Клері.

- Так, - погодився він. - Але я не такий, як ти. - Джейс не переконував її. В його голосі звучала байдужість до того, чи повірить йому Клері, чи ні.

- Ти думаєш, що кращий за нас. Саме тому ти сміявся з нас.

- Я сміявся, бо прояви кохання завжди мене смішать, особливо нероздільного, - сказав він. - І тому, що такого приземленого, як твій Саймон, я ще в житті не стрічав. І тому, що Годж думав, що ти можеш бути небезпечною, але якщо й насправді так, то ти навіть не здогадуєшся про це.

- Я небезпечна? - повторила з подивом Клері. - Я на власні очі бачила, як ти вбив когось минулої ночі, як ти заіхав йому ножом під ребра, і... «я бачила, як він рвав тебе пальцями, схожими на леза бритви. Ти був пошматований і стікав кров'ю, а зараз виглядаєш неушкодженим».

- Може, я і вбивця, - сказав Джейс, - але усвідомлюю це. А ти можеш сказати те саме?

- Як ти і сказав, я - звичайна людина. А хто такий Годж?

- Мій наставник. І на твоєму місці я б не поспішав зараховувати себе до звичайних людей. - Він нахилився вперед. - Покажи мені свою праву руку.

- Мою праву руку? - повторила Клері.

Він ствердно кивнув.

- Якщо я покажу її тобі, ти даси мені спокій?

- Звичайно, - у його голосі були нотки втіхи.

Вона неохоче простягла праву руку. У слабкому світлі, що лилося з вікон кав'ярні, рука з ледь помітним ластовинням виглядала блідою. Клері почувалася незручно, наче вона підняла свою блузу, оголивши груди. Хлопець взяв її за руку й перевернув долонею догори.

- Нічого, - в його голосі почулося легке розчарування. - Ти ж не шульга, так?

- Ні, а що?

Він відпустив її руку та знизав плечима:

- Всім дітям Мисливців за тінями наносять руну voyance, пророкування долі, на праву руку або на ліву, якщо дитина - шульга, як і я, коли вони ще дуже малі. Це постійна руна, яка допомагає нам побачити Чарівний Світ.

Джейс показав їй тильну сторону долоні. Клері не побачила нічого незвичного.

- Я нічого не бачу, - мовила вона.

- Розслаб свій розум, - запропонував хлопець. - Почекай, і вона відкриється тобі. Наче щось спливає на поверхню води.

- Ти - божевільний, - сказала вона, але розслабилася, розглядаючи його руку, крихітні лінії на суглобах пальців, довгі фаланги...

І раптом наче знак «Стій» на світлофорі перед очима Клері з'явився символ. Чорні лінії утворювали малюнок, що нагадував око. Вона кліпнула - і все зникло.

- Тату?

Джейс самовдоволено всміхнувся й опустив руку.

- Я знав, що ти зможеш побачити її. Це не тату, а Знак. Ці руни випалені на нашій шкірі. Кожна руна має свою функцію. Деякі з них - постійні, але більшість зникають після використання.

- Це тому твої руки сьогодні ними не вкриті? - запитала вона. - Навіть коли я сконцентруюсь?

- Саме тому, - задоволено відказав Джейс. - Я знав, що у тебе дар Бачення як мінімум. - Він зиркнув на небо. - Вже зовсім темно. Нам час йти.

- Нам? Я думала, ти відчепишся від мене.

- Я збрехав, - зовсім не збентежився Джейс. - Годж наказав привести тебе в Інститут. Він хоче поговорити з тобою.

- Чому це?

- Тому що ти знаєш про нас.

- Про нас? - повторила вона. - Тобто про таких, як ти? Людей, що вірять у демонів?

- Що вбивають їх, - сказав Джейс. - Ми - Мисливці за тінями. Принаймні, ми себе так називаємо. Жителі Нижньосвіту мають для нас менш приемні назви.

- Жителі Нижньосвіту?

- Діти Ночі. Чаклуни. Неземний люд. Чарівний Народ цього світу.

Клері похитала головою.

- Давай, продовжуй. Що там ще: русалки, перевертні, зомбі...

- Так, звичайно, вони існують, - повідомив їй Джейс. - Історії про них з'явилися не безпричинно. Вони базуються на фактах, навіть якщо приземлені думають, що це - міф. У Мисливців за тінями є приказка: всі історії

правдиві. Хоча, правду кажучи, – додав він, – зомбі можна зустріти трохи південніше, де практикують вуду.

– А мумії? Вони тиняються лише Єгиптом?

– Не сміши мене. В мумій ніхто не вірить.

– Їх не існує?

– Звичайно, ні, – сказав Джейс. – Слухай, Годж пояснить усе це тобі, коли ви зустрінетесь.

Клері схрестила руки на грудях.

– А що як я не хочу його бачити?

– Твоя проблема. Ти прийдеш, добровільно чи ні – залежить від тебе.

Клері не вірила своїм вухам.

– Ти погрожуєш викрасти мене?

– Звісно, якщо ти так на це дивишся, – сказав Джейс.

Клері уже відкрила рот, щоб розгнівано заперечити, та почулося різке деренчання. Її телефон знову дзвонив.

– Давай, відповідай, якщо хочеш, – шляхетно дозволив Джейс. Телефон стих, та за мить завівся знову, гучно та настирливо. Клері нахмурилась. Схоже, у мами здали нерви. Відвернувшись від Джейса, дівчина почала копирсатися в сумочці. Коли вона натрапила на телефон, він дзвонив уже втретє.

Вона піднесла його до вуха.

– Мамо?

– Клері, слава Богу! – Гострі шпичаки тривоги побігли по спині Клері. В маминому голосі була паніка. – Слухай мене...

– Все гаразд, мамо. Все чудово. Я уже вирушаю додому.

– Ні! – голос Джоселін скував жах. – Не йди додому! Ти зрозуміла мене, Клері? Не смій іти додому. Йди до Саймона. Іди просто до його будинку та залишайся там, поки я ...

Її перебив якийсь шум, наче щось важке впало на підлогу, розбившись на друзки.

– Мамо! – закричала Клері. – Мам, з тобою все гаразд?

У трубці почулося голосне дзижчання. Крізь нього проривався голос Джоселін:

– Тільки обіцяй мені, що не підеш додому. Йди до Саймона й подзвони Люку. Скажи, що він знайшов мене...

Її слова поглинув шум, схожий на тріск сухого дерева.

– Хто тебе знайшов? Мамо, ти викликала поліцію? Ти...

Потік її запитань перервали звуки, які Клері ніколи не забуде: різке шарудіння й глухий удар. Клері почула, як її мама голосно вдихнула й сказала моторошно спокійним голосом:

– Я люблю тебе, Клері.

Телефон замовк.

– Мамо! – скрикнула Клері. – Мамо, алло?

«Виклик завершено», – висвітилося на екрані. Чому мама поклала слухавку?

– Клері, – сказав Джейс. Це вперше він звернувся до неї на ім'я. – Що відбувається?

Клері проігнорувала його. Вона розпачливо натискала кнопку виклику, намагаючись додзвонитися додому. Лінія постійно була зайнята.

Руки Клері почали тремити. Коли вона вкотре намагалася додзвонитися, телефон вислизнув з її тремтячих рук і важко вдарився об тротуар. Дівчина опустила на коліна, щоб підняти його, та телефон не подавав ознак життя. Через весь екран виднілася довга тріщина.

– От лайно! – ледь стримуючи сльози, вона викинула його.

– Припини, – Джейс звів її на ноги, схопивши за зап'ястя. – Щось трапилося?

– Дай мені телефон, – попросила Клері й вихопила чорний продовгуватий металевий предмет із кишені його сорочки. – Я повинна...

– Це не телефон, – сказав Джейс, навіть не намагаючись відібрати його. – Це сенсор. Ти не зможеш ним користуватися.

– Я повинна подзвонити в поліцію!

– Спершу поясни мені, що сталося.

Вона намагалася висмикнути зап'ястя, але Джейс не послаблював хватку.

– Я можу допомогти тобі.

Лють захлиснула Клері, гарячим потоком ринула її венами. Не роздумуючи, дівчина вдарила його по обличчю, нігтями роздерши щоку. Від несподіванки

Джейс відсахнувся. Вирвавшись, Клері кинулася в напрямку залитої світлом Сьомої авеню.

Добігши до вулиці, вона озирнулася, очікуючи побачити позаду Джейса. Але алея була порожня. Якусь мить дівчина непевно вдивлялася в тіні. Не помітивши ніяких рухів, Клері розвернулася й помчала додому.

Розділ 4

Равенер

Ніч ставала дедалі спекотнішою, Клері здалося, що вона не біжить, а пливе додому крізь киплячий суп. На розі рідного кварталу її спинило червоне світло світлофора. Вона нетерпляче переминалась із ноги на ногу, поки повз неї мчав потік автомобілів у розсіяному світлі фар. Вона спробувала знову подзвонити додому, але Джейс не збрехав їй. Це був зовсім не телефон. Принаймні, він не був схожий на жоден із телефонів, які Клері бачила раніше. На кнопках сенсора замість цифр були якісь дивні символи, й екран був відсутній.

Добігаючи до будинку, Клері помітила світло у вікнах другого поверху, – незаперечна ознака того, що її мама вдома. «Добре, – сказала вона собі. – Все гаразд». Але коли дівчина увійшла в під'їзд, її шлунок стиснувся. Верхня лампочка перегоріла. У вестибюлі було темно. Здавалося, тіні зловісно рухалися. Тремтячи від жаху, вона почала підніматися нагору.

– І куди це ти йдеш? – почувся голос.

Клері повернулася.

– Що за...

Вона замовкла. Очі вже звикли до присмерку, і дівчина змогла розгледіти велике крісло, що стояло перед зачиненими дверима мадам Доротеї. Стара вписувалася в нього, як роздута подушка. У напівтемряві Клері бачила тільки кругле напудрене обличчя, біле мереживне віяло в руці та темну прогалину рота, коли та говорила.

– Твоя мати, – сказала Доротея, – наробила такого страшнющого галасу. Що вона робить? Перемішує меблі?

– Не думаю.

– І світло над сходами перегоріло, ти помітила?

Доротея постукала віялом по підлокітнику крісла: – Чи не могла б твоя мама попросити свого хлопця замінити лампочку?

– Люк не...

– Віконце нагорі також необхідно вимити. Воно брудне. Не дивно, що тут майже непроглядна темрява.

«Люк – не власник цих квартир», – хотіла сказати Клері, та промовчала.

Це було характерно для літньої сусідки. Якось Люк погодився замінити їй лампочку, то вона попросила його зробити ще цілу низку речей, зокрема принести продукти і позатирати шви в її душовій. Одного разу стара змусила Люка порубати сокирою старий диван, щоб вона змогла винести його з квартири, не знімаючи двері з петель.

– Я запитаю, – зітхнула Клері.

– Ото ж бо й воно. – Доротія згорнула віяло помахом руки, голосно ним клацнувши.

Непевні відчуття Клері тільки збільшилися, коли вона наблизилася до своєї квартири. З незамкнених, ледь відчинених дверей на сходовий майданчик лився клиноподібний потік світла. З острахом дівчина розчахнула двері.

Все світло у квартирі було ввімкнене. Лампи яскраво горіли. Світло різало очі. Як завжди, мамині ключі та її рожева сумочка лежали на невеликій кованій залізній полиці біля дверей.

– Мамо? – покликала Клері. – Мамо, я вдома.

Відповіді не було. Вона зайшла до вітальні. Обидва вікна були відчинені. Тонкі білі фіранки тріпотіли на вітрі, мов неспокійні примари. Лише тоді, коли вітер вшух і штори вгамувалися, Клері помітила, що диванні подушки розкидані по кімнаті. Деякі з них були розірвані, а наповнення валялося на підлозі. Книжкові полиці з усім їхнім вмістом були перекинуті. З розчищеної лавочки для фортепіано вивалилися мамині улюблені збірники з нотами.

Найстрашніше виглядали картини. Кожна з них була вирізана з рами та розірвана на смужки, що лежали по всій підлозі. Напевне, це зробили ножом: полотно майже неможливо порвати голими руками. Порожні рами нагадували обгризені кістки. З грудей Клері вирвався крик:

– Мамо! Де ти? Мамусю!

Вона не називала Джоселін «мамусею» з восьми років.

Коли Клері побігла на кухню, серце ледь не виплигувало з грудей. Там нікого не було. Двері шафи були відчинені. Там лежала розбита пляшка з-під соусу «Табаско», на лінолеум скапувала червона пекуча рідина. Її коліна стали ватними. Дівчина розуміла, що потрібно втікати з цієї квартири, дістатися телефону та подзвонити в поліцію. Але все це здавалося далеким. Спершу їй треба знайти свою маму та переконатися, що з нею все гаразд. А якщо то були грабіжники, а якщо мама оборонялася?

«Які це грабіжники не прихоплять із собою гаманець, телевизор, dvd-плеєр чи дорогі ноутбуки?»

Клері стояла біля дверей маминої спальні. На мить їй здалося, що принаймні цю кімнату не зачіпали. Клаптикове покривало, яке Джоселін зробила власноруч, лежало на ковдрі акуратно складене. На тумбочці біля ліжка – фото: п'ятирічна Клері сяяла щербатою усмішкою, личко обрамлене рудуватим волоссям. Вона розчулено схлипнула. «Мамо, – заплакала вона в душі, – що з тобою сталося?»

А у відповідь – тиша. Ні, не тиша, – квартиру струснув шум, від якого у Клері аж мурашки побігли. Наче щось перевернулося й упало на підлогу з глухим стуком. За цим почулося якесь шаркання, чвакання, що наближалось до спальні. Шлунок стиснувся від страху. Клері зірвалася на ноги й повільно повернулася.

На якусь мить їй здалося, що дверний прохід порожній, і дівчина відчула полегшення. Та потім подивилася вниз.

По підлозі плазувало воно – довге лускате створіння з безліччю плоских чорних очей, посаджених якраз посередині передньої частини куполоподібного черепа. Істота нагадувала гібрид алігатора й стоноги з товстою пласкою мордою та колючим хвостом, що грізно цьвохкав з боку в бік. Множинні ноги зібралися до купи. Монстр готувався до стрибка.

З Клері вирвався крик. Вона похитнулася назад, спіткнулася і впала саме тієї миті, коли істота кинулася на неї. Дівчина перевернулася на бік – і монстр, гепнувшись за кілька сантиметрів, ковзнув по підлозі, залишаючи кігтями глибокі борозни. З його горла чулося низьке гарчання.

Вона схопилася на ноги й кинулася в коридор, та створіння рухалося швидше. Воно стрибнуло на стіну над дверима і повисло над ними, як гігантський розлючений павук, дивлячись на неї згори вниз усіма своїми очиськами. Він повільно роззявив пащеку, демонструючи ряд отруйних зубів, з яких капала зеленувата слина. Довгий чорний язик з'являвся і зникав у пащі з клекотом і шипінням. Клері із жахом зрозуміла, що ці звуки були словами.

– Дівчисько, – прошипів монстр. – Плоть. Кров. Їжа, істи...

Істота почала повільно сповзати по стіні. Клері раптом відчула, що жах змінився на крижаний спокій. Створіння вже злізло на долівку й підповзало до неї. Задкуючи, вона схопила з комоду важку фотографію в рамці (вона з мамою і Люком у Коні-Айленді біля атракціону з електромобілями) і жбурнула її в монстра.

Фотографія поцілила йому в черево й відскочила на підлогу. Задзеленчало розбите скло. Здавалося, істота цього не помітила. Вона наближалася, дроблячи бите скло своїми кінцівками. «Кістки, хрустіти, висмоктати мозок, випити кров...»

Клері вдарилася спиною об стіну. Далі відступати нікуди. Вона відчула, як щось зарухалося біля її стегна, і мало не вистрибнула зі шкіри. Це її кишеня. Дівчина витягла з неї пластикову річ, яку відібрала у Джейса. Сенсор дрижав, як стільниковий телефон у режимі вібрації. Тверда речовина сенсора була гаряча, ледь не обпікала її долоню. Коли монстр стрибнув, Клері лише міцніше стиснула сенсор.

Істота налетіла на дівчину, збиваючи її з ніг. Головою та плечима Клері вдарилася об підлогу. Вона намагалась вивернутися вбік, але потвора була занадто важка. Важенна слизька маса, від якої нудило, стогнала над нею. «Їжа, їсти. Але мені не дозволено. Проквітнути. Смакота».

Гаряче дихання монстра смерділо кров'ю. Клері не могла дихати. Здавалося, ребра не витримують і зламаються. Руку дівчини затиснуло між нею та монстром. Сенсор в'івся в її долоню. Вона викручувалась, намагаючись вивільнити руку.

«Валентин ніколи не знатиме. Він не згадував про дівчину. Не розсердиться». Його безгубий рот смикнувся, й пащека повільно рознялася, смердючий гарячий подих обпалив її обличчя.

Клері вивільнила руку. З криком вона врізала тварюці, прагнучи розчавити, осліпити її. Вона майже забула про сенсор. Коли монстр кинувся до неї з роззявленою пащею, вона запхала сенсор йому між зубів і відчула, як гаряча кислотна слина огортає її зап'ястя і скапує палючими краплями на обличчя та шию. Неначе здалеку вона почула свій крик...

Заскочена зненацька, істота пересмикнулася, сенсор застряг між двома зубами. Монстр глухо гарчав, закинувши голову назад. Клері побачила, як він проковтнув сенсор, помітила, як той рухається горлом. «Я наступна, – подумала вона, запанікувавши. – Я...»

Раптом звір почав сіпатися. У конвульсіях він скотився з Клері на спину, збиваючи ногами повітря. З пащі витекла чорна рідина. Хапаючи ротом повітря, Клері перевернулася на живіт і почала відповзати від монстра. Вона майже дісталася дверей, коли щось просвистіло біля її голови. Дівчина пригнулася, але було запізно. Щось поцілило їй у потилицю, й вона провалилася в темряву.

Крізь її повіки пробивалося світло – сине, біле та червоне. Пронизливе завивання переросло у звук, що нагадував вереск переляканої дитини. Клері відчула порив нудоти й розплющила очі.

Вона лежала на холодній вологій траві. Нічне небо гойдалося над головою, олов'яний блиск зірок затьмарювали вогні міста.

Джейс стояв на колінах біля неї та рвав на смужки якусь тканину. Його срібні браслети виблискували спалахами світла.

– Не ворухись.

Завивання глушило її вуха. Не послухавши Джейса, Клері повернула голову вбік – і її пронизав гострий біль. Вона лежала на галявині, за маминими ретельно доглянутими трояндовими кущами. Крізь листя дівчина розгледіла вулицю, де до тротуару припаркувався поліцейський автомобіль із сиреною і синьо-білою мигалкою. Уже навіть кілька сусідів підійшли повитріщатися. Двері автомобіля відчинилися, з авто вийшли двоє поліцейських у блакитній формі.

Поліція. Клері спробувала сісти, і її знову почало нудити. Вона схопилася пальцями за вологий ґрунт.

– Я ж просив не ворушитися, – прошипів Джейс. – Демон-хижак вжалив тебе ззаду в шию. Він майже здихав, тому укус несильний, але тебе необхідно забрати в Інститут. Не рухайся!

– Та істота... монстр... він говорив, – Клері аж затремтіла.

– Ти вже чула, як розмовляє демон. – Руки Джейса делікатно просунули смужку тканини попід її шию і зав'язали її. Тканина була покрита чимось воскоподібним, схожим на садовий бальзам, який її мама використовувала для пом'якшення рук, пересушених фарбою та скипидаром.

– Демон у «Пекельному лігві» нагадував людину.

– Це був ейдолон, демон-фантом. Вони змінюють свій вигляд. А от равенери так і виглядають. Не надто привабливі, але страшенно дурні, щоб їх це хвилювало.

– Він збирався з'їсти мене.

– Але ж не з'їв. Ти його вбила, – Джейс закріпив вузол і відсів.

Клері з полегшенням відчула, що біль у потилиці послабився. Вона помалу сіла.

– Тут поліція, – її голос прозвучав, як кумкання жаб. – Ми повинні...

– Вони нічого не вдіють. Хтось, напевно, почув твій крик і подзвонив у поліцію. Десять до одного, що поліцейські – несправжні. Демони знають, як замести свої сліди.

– Моя мама, – слова Клері насилу проривалися через розпухле горло.

– Твоїми венами біжить отрута равенера. Якщо не підеш зі мною, помреш протягом години.

Він звівся на ноги і простягнув руку дівчині, щоб допомогти їй підвестися.

– Ідемо.

Світ захитався перед її очима. Джейс притримав Клері рукою за спину. Від нього пахло брудом, кров'ю та металом.

– Ти можеш іти?

– Думаю, так.

Вона поглянула крізь густі квітучі кущі. Стежкою йшли поліцейські. Одна з них, тендітна білявка, тримала в руці ліхтарик. Коли вона підняла його вище, Клері побачила безтілесну руку, що була заточена до гостроти на кінчиках пальців.

- Її рука...

- Я ж казав, що це можуть бути демони. - Джейс подивився на задню частину будинку. - Нам треба вибратися звідси. Ми пройдемо через цей провулок?

Клері заперечно похитала головою.

- Там замуровано. Дороги немає. - Вона закашлялася і прикрила рукою рот. Забравши руку, дівчина помітила на ній кров. Вона застогнала.

Він схопив її за зап'ястя і повернув руку долонею догори. При світлі місяця оголена бліда плоть виглядала особливо уразливою. Під шкірою виднілися блакитні візерунки вен, що несли до серця та мозку отруєну кров. Коліна Клері підгиналися. У Джейсовій руці з'явився якийсь гострий сріблястий предмет. Вона намагалася вихопити руку, але він занадто міцно схопив її. Дівчина відчула на шкірі пекучий поцілунок. Коли він відпустив її, Клері побачила трохи нижче від згину зап'ястя чорний символ, схожий на ті, що покривали його шкіру. Це були кілька кіл, що перепліталися.

- Навіщо це?

- Цей символ сховає тебе, - сказав він. - Тимчасово. Він уклав предмет, що здався Клері ножем, назад за ремінець. Це був довгий світлий циліндр завтовшки з вказівний палець, загострений з одного кінця.

- Мое стило, - сказав він. Клері не допитувалася, що саме це було. Вона намагалася не впасти. Земля ходила ходором під ногами.

- Джейсе, - сказала дівчина й упала на нього. Він піймав її, наче щодня лише тим і займався, що ловив непритомних дівчат. Хтозна. Юнак підхопив Клері на руки, сказав їй на вухо щось схоже на Завіт. Дівчина ворухнула головою, щоб подивитися на нього, та побачила тільки зоряне небо, що крутилося над нею. Раптом усе пропало, вона наче падала у провалля, і навіть руки Джейса не могли її втримати.

Розділ 5

Конклав та Завіт

- Як думаєш, вона колись прокинеться? Вже минуло три дні.

- Їй треба дати час. Отрута демона - сильна штука, а вона - приземлена. У неї немає рун, щоб підтримувати її силу, як у нас.

- Люди так просто помирають.

- Ізабель, ти ж знаєш, що говорити про смерть в кімнаті хворого - погана прикмета.

«Три дні, – мляво подумала Клері. Всі її думки текли повільно, наче кров чи мед. – Я повинна прокинутися».

Але вона не могла.

Сни змінювали один одного. Потік образів ніс її за собою, мов листя. Клері побачила маму, що лежала на лікарняному ліжку, в неї під очима темніли круги. Вона бачила Люка, що стояв на вершині купи кісток; Джейса, з-за спини якого виглядали білі пухнасті крила; оголену Ізабель, огорнуту батогом, наче золотистою сіткою; Саймона з випаленими на його долонях хрестами. Палаючих ангелів, що падали з неба.

– Я ж кажу, що це та сама дівчина.

– Я знаю. Та манюня. Джейс сказав, що вона вбила равенера.

– Так. Коли ми вперше її побачили, мені здалося, що вона – піксі. Хоча вони набагато симпатичніші.

– Ну, ніхто не у формі, коли його венами тече отрута демона. Годж збирається викликати Братів?

– Сподіваюся, що ні. В мене від них мурашки по шкірі. Ті, хто так себе калічать...

– Ми калічимо себе.

– Я знаю, Алеку, але ми це робимо ненадовго, і це не завжди боляче...

– Якщо ти досить дорослий. До речі, щодо дорослих: а де Джейс? Він урятував її, чи не так? Мені здавалося, що йому буде цікаво знати, як вона.

– Годж сказав, що Джейс не заходив до неї відтоді, як привіз її. Думаю, йому байдуже.

– Іноді мені цікаво, чи... Дивись! Вона ворухнулась!

– Отже, вона таки вижила, – зітхнула. – Скажу Годжу.

Повіки Клері були наче зшиті. Дівчині здалося, що шкіра повік розірвалася, коли вона повільно розплющила очі і моргнула вперше за три дні.

Перед очима було чисте блакитне небо, білі пухнасті хмари та круглолиці ангелятка з позолоченими стрічками на зап'ястях.

«Я померла? – подумала Клері. – Чи можуть небеса так насправді виглядати?»

Дівчина заплющила очі й знову розплющила їх. Цього разу вона зрозуміла, що дивилася на дерев'яну склепінчасту стелю, розписану хмарами та херувимами в стилі рококо.

Клері насилу сіла. Боліло скрізь, особливо місце укусу на шиї. Вона роззирнулася. Дівчина лежала на ліжку, заправленому лляною білизною. Поруч стояла тумбочка з білим глечиком і чашкою. У кімнаті був цілий ряд однакових ліжок з металевими спинками. Мереживні фіранки повністю закривали вікна, приглушуючи сонячне світло, хоча вона чула, що десь далеко шумів вічний Нью-Йорк.

– Нарешті ти прокинулася, – сказав сухий голос. – Годж буде задоволений. Ми всі думали, що ти так і помреш уві сні.

Клері повернулася. На сусідньому ліжку сиділа Ізабель, її довге синяво-чорне волосся було скручене у дві товсті коси, що спадали аж до стегон. Замість білої сукні на дівчині були джинси та синій топ, що вигідно підкреслював фігуру. Червоний кулон ще гойдався на шиї. Темні татуювання у формі спіралей зникли, залишилася лише руна voynance на тильній стороні правої руки.

– Шкода, що не виправдала ваших сподівань, – прохрипів голос Клері. Горло нагадувало наждак. – Я в Інституті, так?

Ізабель закотила очі.

– Є щось, що Джейс іще не розказав тобі?

Клері закашлялася.

– Це ж Інститут, правда?

– Так. Якщо ти ще не здогадалася, то ти в лазареті.

Раптом Клері скорчилася від різкого болю в шлунку. Вона зойкнула.

Ізабель подивилася на неї з тривогою.

– Що з тобою?

Біль слабшав, але Клері відчувала кислий присмак у горлі та легке запаморочення.

– Шлунок.

– Ой, зовсім забула. Годж просив дати тобі це, щойно прокинешся.

Ізабель схопила керамічний глечик і налила в чашку, яку передала Клері. Там була якась каламутна рідина, що ще парувала. До запаху трав домішувався якийсь густий насичений аромат.

– Ти три дні нічого не їла, – зауважила Ізабель. – Напевне, тому тобі стало зле.

Клері обережно відсюрбнула. Відвар був смачним, поживним, з масляним присмаком.

– Що це?

Ізабель знизала плечима:

– Одна з настоянок Годжа. Завжди спрацьовує. – Вона зісковзнула з ліжка, приземлившись на підлогу з котячою грацією:

– До речі, мене звати Ізабель Лайтвуд. Я тут живу.

– Я вже знаю твоє ім'я. А я – Клері. Клері Фрей. Це Джейс приніс мене сюди?

Ізабель кивнула.

– Краще б не ніс. Твоя пасока[5 – Пасока – драглиста жовтувата рідина з домішкою крові, що виділяється з уражених тканин; сукровиця.] та кров по всьому килиму в передпокої. Якби Джейс зробив це тоді, коли тут були мої батьки, то, певне, сидів би під домашнім арештом. – Вона подивилася на Клері з підозрою. – Джейс казав, що це ти вбила равенера.

Швидкий образ скорпіоноподібної істоти з роззявленою злою пащею промайнув у голові Клері. Вона здригнулася і стиснула чашку:

– Думаю, так.

– Але ти приземлена.

– Дивно, правда? – мовила Клері, насолоджуючись виглядом погано прихованого здивування на обличчі Ізабель. – Де Джейс? Він поряд?

Ізабель знизала плечима.

– Напевне, – сказала вона. – Піду скажу всім, що ти прийшла до тям. Годж хоче поговорити з тобою.

– Годж – наставник Джейса, так?

– Годж – наставник усіх нас, – відповіла вона. – Ванна кімната он там, на вішалці для рушників я повісила дещо зі свого старого одягу. Раптом захочеш переодягнутися.

Клері хотіла зробити ще один ковток, та виявила, що чашка вже порожня. Вона більше не відчувала голоду чи запаморочення, що свідчило про полегшення. Дівчина поставила чашку і загорнулася в простирadlo.

– А що з моїм одягом?

– Все було заляпане кров'ю та отрутою. Джейс спалив його.

– Серйозно? – перепитала Клері. – Слухай, а він завжди такий грубіян, чи приберігає це лише для приземлених?

– О, він грубий зі всіма, – невимушено відповіла Ізабель. – Але це робить його до біса принадним. Це і те, що він убив більше демонів, ніж його ровесники.

Клері здивовано глянула на неї.

– Хіба він не твій брат?

Це привернуло увагу Ізабель. Вона голосно розсміялася.

– Джейс? Мій брат? Ні! З чого ти це взяла?

– Ну, він же з вами живе, – зауважила Клері. – Чи не так?

Ізабель кивнула.

– Так, але...

– Чому ж він не живе зі своїми батьками?

На мить Ізабель виглядала зніяковіло.

– Тому що вони померли.

Клері аж рота роззявила від здивування.

– Вони загинули від нещасного випадку?

– Ні, – затнулася Ізабель, заправляючи пасмо чорного волосся за ліве вухо. – Його мама померла під час пологів. Тата вбили на Джейсових очах, коли йому було десять років.

– О, – тихо мовила Клері. – То були... демони?

Ізабель зірвалася на ноги.

– Слухай, краще скажу всім, що ти прокинулася. Вони вже три дні на це чекають. А, мило у ванній кімнаті, – додала вона. – Може, захочеш освіжитися. Від тебе тхне.

Клері блиснула очима:

– Красно дякую.

– Звертайся.

Одяг Ізабель виглядав кумедно. Клері кілька разів підкочувала штанини джинсів, перш ніж перестала спотикатися об них, а глибокий виріз червоного топу лише підкреслював відсутність того, що Ерік назвав би «цицерони».

Вона вимилася бруском лавандового мила. Витершись невеликим білим рушником, дівчина залишила вологе волосся безладно звисати пахучими пасмами. Скоса зиркнула на своє відображення в дзеркалі. Над лівою щокою багрів синець, а потріскані губи спухли.

«Треба подзвонити Люку», – подумала Клері. Звичайно, тут має бути телефон. Може, вони дозволять їй скористатися ним після розмови з Годжем.

Дівчина виявила, що її кросівки акуратно поставлені під лікарняним ліжком, до шнурівок прив'язані ключі. Взувшись, вона зібралася з духом й вирушила на пошуки Ізабель. Коридор був порожній. Клері розгублено оглядала його. Такими коридорами, темними та нескінченними, вона іноді бігла у своїх нічних кошмарах. Світильники у формі троянд висіли на стінах через рівні проміжки. У повітрі був запах пилу та свічкового воску.

Десь далеко почувся слабкий мелодійний звук, ніби китайські дзвіночки дзеленчали на вітрі. Клері повільно пішла коридором, торкаючись рукою стіни з вікторіанськими бордово-сірими шпалерами, вицвілими від часу. По обидва боки коридору були зачинені двері.

Звук, на який ішла дівчина, ставав голоснішим. Клері розпізнала звуки фортепіано. Хтось грав уривчасто, але з незаперечною майстерністю. Правда, вона ніяк не впізнавала мелодію.

Повернувши за ріг, дівчина підійшла до навстіж розчахнутих дверей. Кинувши туди оком, вона побачила, що то був музичний зал. В одному з кутків стояв рояль, біля стіни навпроти були ряди крісел, центр кімнати займала запнута арфа.

Джейс сидів за роялем, його тонкі руки швидко рухалися клавішами. Хлопець був босоніж, у джинсах і сірій футболці, його мідне волосся стирчало навсідь, ніби він щойно прокинувся. Спостерігаючи за швидкими, упевненими рухами рук по клавішах, Клері згадала, як це – відчувати ці руки на собі. Вони підтримували її, коли над нею кружляли зірки, наче дощ зі сріблястих леліток.

Вона, мабуть, якось привернула до себе увагу, бо Джейс обернувся на стільці, вдивляючись у темряву.

– Алеку? – спитав Джейс. – Це ти?

– Це не Алек. Це я. – Вона ступила в кімнату. – Клері.

Клавіші фортепіано бринькнули, коли він підвівся.

– Наша спляча красуня. Хто розбудив тебе поцілунком?

– Ніхто. Я прокинулася сама.

– Хтось був біля тебе?

– Ізабель, але вона пішла, щоб покликати когось, здається, Годжа. Вона сказала, щоб я почекала, але...

– Забув попередити її про твою звичку ніколи не робити те, що тобі кажуть. – Джейс глянув на неї скоса. – Це речі Ізабель? Кумедно виглядають на тобі.

– Забув, що саме ти спалив мій одяг?

– Тільки з обережності, – він закрив блискучу чорну кришку фортепіано. – Ходімо, відведу тебе до Годжа.

Інститут був величезний, просторий, з чималою кількістю кімнат. Здавалося, його проектувала не людина, просто гірська порода роками руйнувалася під дією ґрунтових вод. Через напівпрочинені двері Клері побачила безліч однакових невеликих кімнат, у кожній з яких були розстелене ліжко, тумба і велика дерев'яна шафа з відчиненими дверцятами. Бліді кам'яні арки утримували високу стелю, багато арок прикрашали витіюваті фігурні різьблення. Мотиви повторювалися: ангели та мечі, сонця та троянди.

– Чому тут стільки спалень? – запитала Клері. – Я думала, що це науково-дослідний інститут.

– Це житлове крило. Ми зобов'язалися пропонувати безпеку і житло будь-якому Мисливцю за тінями на його прохання. Ми можемо одночасно розмістити тут до двохсот людей.

– Але більшість із цих кімнат порожні.

– Люди приходять і йдуть. Ніхто не залишається надовго. Зазвичай тут тільки ми: Алек, Ізабель, Макс, їхні батьки, я та Годж.

– Макс?

– Ти ж бачила прекрасну Ізабель? Алек – її старший брат. Макс – молодший, але він за кордоном із батьками.

– У відпустці?

– Не зовсім, – вагався Джейс. – Можеш вважати їх іноземними дипломатами, а цей Інститут – посольством. Зараз вони у рідній країні Мисливців за тінями, задіяні в дуже важливих мирних переговорах. А Макса взяли з собою, бо той ще замалий.

– Батьківщина Мисливців за тінями? – У Клері голова пішла обертом. – І як вона називається?

– Ідрис.

– Ніколи про таку не чула.

– І не дивно, – у його голосі звучала дратлива зарозумілість. – Приземлені не знають про неї. Є особливі захисні заклинання по всьому кордону країни. Якби ти спробувала проникнути в Ідрис, то перетнула б країну за мить, навіть не помітивши. Ти б і не знала, що сталося.

- Отже, її немає на жодній карті?

- Не на ваших. Можеш вважати її маленькою країною між Німеччиною і Францією.

- Але між ними нічого немає. Крім Швейцарії.

- Власне, - сказав Джейс.

- Я зрозуміла, що ти там був. У Ідрисі.

- Я виріс там, - голос Джейса був спокійним, але з його тону вона зрозуміла, що більше розпитувати про це не варто. - Як і більшість із нас. Звичайно, Мисливці за тінями розкидані по всьому світу. Ми маємо бути всюди, бо і демони діють скрізь. Але вітчизною для Мисливців завжди залишається Ідрис.

- Як Мекка чи Єрусалим, - задумливо сказала Клері. - Отже, більшість із вас виховують там, а потім, коли ви дорослішаєте...

- Нас відправляють туди, де ми потрібні, - продовжив Джейс. - А деякі, як-от Ізабель і Алек, ростуть далеко від рідної країни, тому що тут їхні батьки. Всі ресурси Інституту, навчання в Годжа... - Він обірвав тему. - Це бібліотека.

Вони підійшли до аркоподібних дерев'яних дверей. Перед ними лежав, згорнувшись калачиком, блакитний персидський кіт із жовтими очима. Побачивши підлітків, він підвів голову і заняв.

- Привіт, Черче, - сказав Джейс, погладжуючи спину кота босою ногою. Кіт аж очі примружив від задоволення.

- Почекай, - сказала Клері. - Алек, Ізабель і Макс - єдині знайомі Тіньолови, з якими ти проводиш свій час?

Джейс перестав погладжувати Черча.

- Так.

- Напевне, тобі трохи самотньо.

- У мене є все, що потрібно, - він навстіж розчинив двері. За якусь мить Клері зайшла слідом за ним.

Бібліотека була круглої форми, стеля звужувалася в одну точку, наче її побудували у вежі. Уздовж стін стояли височезні полиці з книжками. Поруч розташувалися пересувні драбини на колесах. То були не прості книжки, а фоліанти в шкіряних та оксамитових палітурках із міцними замками та петлями з латуні та срібла. Їхні «спинки» були всіяні тьманими коштовними каменями та блискучими золотими літерами. Вони виглядали протертими, та

було видно, що, хоч ці книжки старі, але з ними бережно поводитися і любили їх.

На підлозі блищав полірований паркет, інкрустований склом, мармуром і шматочками напівдорогоцінного каміння. З декору складався малюнок, який Клері ще не розібрала – чи то сузір'я, чи карта світу. Вона підозрювала, що їй доведеться піднятися на башту та подивитися вниз, щоб як слід його роздивитися.

У центрі кімнати стояв добротний стіл, вирізаний із цільного шматка дуба, і поблискував глухим полиском років. Стільниця спиралася на спини двох мармурових ангелів із позолоченими крилами. Обличчя фігур виражало страждання, наче вага стільниці лягла на них нестерпною ношею. За столом сидів худорлявий чоловік із сивиною у волоссі та довгим орлиним носом.

– Бачу, ти книголюбка, – сказав він, усміхаючись Клері.

– Ти не казав мені цього, Джейсе.

Джейс тихо пирхнув. Клері могла сказати напевне, що він стояв позаду, поклавши руки в кишені, й посміювався тією усмішкою, що доводила її до сказу.

– Наше знайомство було надто коротким для таких розмов, – сказав він. – Боюся, що до книг ми ще не дійшли.

Клері повернулася і кинула погляд на чоловіка за столом.

– Як ви це дізналися? – запитала вона. – Я про те, що люблю книги.

– З твого вигляду, коли ти сюди увійшла, – сказав він, встаючи та виходячи з-за столу, – сумнівно, що саме я так вразив тебе.

Клері насилу стримала здивований подих, коли він підвівся. На мить їй здалося, що тіло чоловіка було дивно деформоване, ліве плече горbate та вище, ніж праве. Та коли він наблизився, дівчина побачила, що то був не горб, а птах. Птиця з блискучим пір'ям та чорними намистинами очей спокійно сиділа на плечі.

– Це Г'юго, – сказав чоловік, указавши на пташку на плечі. – Г'юго – ворон, тому він знає багато речей. До речі, а я – Годж Старкветер, професор історії, тому я всього не знаю.

Клері трохи посміялася і потисла простягнуту руку.

– Клері Фрей.

– Для мене честь познайомитися з тобою, – сказав він. – Це честь – познайомитися з тою, що голіруч убила равенера.

– Не голіруч. – Дивно, коли вітають за чиєсь убивство. – А Джейсовим... не пам'ятаю, як ця штука називається.

- Вона про мій сенсор, - підказав Джейс. - Запхала його тварюці просто в пашеку. Певне, руни його задушили. Думаю, мені потрібний інший, - додав він за мить. - Я мав повідомити раніше.

- У зброярні є кілька запасних, - відповів йому Годж. Коли він усміхнувся Клері, тисячі дрібних зморшок розійшлися від його очей, як тріщини на старій картині. - Швидко здогадалася. Що підказало тобі, що сенсор можна використати як зброю?

Перш ніж вона встигла відповісти, у кімнаті почувся різкий сміх. Клері була так захоплена книжками та Годжем, що не помітила Алека, який розвалився у м'якому червоному кріслі біля порожнього каміна.

- Не можу повірити, що ви купилися на цю історію, Годже, - сказав він.

Спершу Клері навіть не зреагувала на його слова. Вона здивовано витріщилася на нього. Як і багатьох інших одинаків, її зачаровувала схожість між братами і сестрами, і тепер, при світлі дня, вона бачила, наскільки Алек був схожий на сестру. Те саме чорне як смола волосся, ті ж тонкі брови, що вигинались у кутиках, та ж бліда шкіра й рум'яні щоки. Але якщо Ізабель була самовпевненою, то Алек провалився у кріслі, наче сподівався, що його не помітять. Його вії були такі ж довгі й темні, як і в Ізабель, але якщо її очі були чорними, то в нього - сині, як пляшкове скло. Ворожість у його очах була такою концентрованою, якою буває лише кислота.

- Я не зовсім зрозумів, про що ти, Алеку, - Годж повів бровою. Клері задумалася, скільки йому років. Незважаючи на сивизну у волоссі, чоловік був якогось невизначеного віку. Одягнений в акуратний, старанно випрасуваний сірий твідовий костюм, він був би подібний на доброзичливого професора коледжу, якби не глибокий шрам, що розсікав праву сторону його обличчя. Цікаво, звідки він у Годжа. - Ти хочеш сказати, що це не вона вбила цього демона?

- Звичайно, не вона. Погляньте на неї, Годже: дівчина з приземлених, й, крім того, ще мала. Вона ніяк не могла впоратися з равенером.

- Я не мала, - перебила Клері. - Мені вже шістнадцять... буде... в неділю.

- Ровесниця Ізабель, - сказав Годж. - Її ти теж вважаєш дитиною?

- Ізабель походить з однієї з найвидатніших династій Мисливців за тінями, - сухо мовив Алек. - А це дівчисько родом з Нью-Джерсі.

- Я з Брукліна! - обурилася Клері. - І що? Я вбила демона у власному будинку, а ти ледь не луснеш від заздрощів, тому що це зробила я, а не якісь розпечені самовпевнені пущівірінки з багатої родини, як-от ти чи твоя сестра!

Алек подивився на неї, наче громом уражений.

- Як ти мене назвала?

Джейс розсміявся.

- Щось у тому є, Алеку, - сказав він. - Саме демона погорди тобі слід остерігатися.

- Не смішно, Джейсе, - перервав його Алек, підводячись. - Ти дозволиш їй стояти тут і ображати мене?

- Так, - люб'язно сказав Джейс. - Це піде тобі на користь. Дивись на це, як на тренування витривалості.

- Може, ми і паработай[6 - Паработай - найближчий друг та напарник Мисливця за тінями. Обирається ним до повноліття і зв'язаний з ним на все життя.], - процідив крізь зуби Алек. - Але твоя зухвалість випробовує моє терпіння.

- А твоя впертість випробовує мене. Коли я знайшов її, дівчина лежала на підлозі в калюжі крові поряд з помираючим демоном. Він зник на моїх очах. Якщо не вона його вбила, то хто?

- Равенери дурні. Можливо, він сам вжалив себе в шию. Таке уже траплялося раніше.

- Ти вважаєш, демон вчинив самогубство?

Алек стиснув рота.

- Їй тут не місце. Приземлених не допускають в Інститут, і для цього є вагомі причини. Якщо хтось дізнається, на нас донесуть Конклаву.

- Не зовсім так, - сказав Годж. - Закон дозволяє нам надавати притулок приземленим за певних обставин. Равенер уже напав на матір Клері, цілком вірогідно, що дівчина могла стати наступною.

«Напав». Клері подумала, що цим словом могли замінити «вбив». Ворон на плечі Годжа тихо каркнув.

- Равенери - машини для розшуку та знищення, - сказав Алек. - Вони діють за наказом чаклунів або могутніх повелителів демонів. Що зацікавило чаклуна чи повелителя демонів у звичайній приземленій родині? - Він глянув на Клері, його очі світилися неприязню. - Якісь ідеї?

- Напевне, це якась помилка, - сказала Клері.

- Таких помилок демони не припускаються. Якщо вони прийшли по твою маму, була якась причина. Якби вона була невинна...

- Як це «невинна»? Про що ти? - тихо спитала Клері.

Питання захопило Алека зненацька.

- Я...

- Він має на увазі, - продовжив замість Алека Годж, - що вкрай незвично для всесильного демона, який може керувати безліччю слабших демонів,

зацікавитися справами людських істот. А проста людина не в змозі керувати демоном. Для цього їм не вистачає могутності, хіба що деякі дурні звертаються до чаклунів по допомогу.

– Моя мати не знайома з чаклунами. Вона не вірить у магію. – Раптом дещо спало Клері на гадку. – Мадам Доротея, сусідка з першого поверху, – відьма. Може, демони прийшли по неї, а маму схопили помилково?

Брови Годжа полізли вгору від здивування.

– Під вами живе відьма?

– Як і більшість відьом, вона несправжня, – сказав Джейс. – Я вже з цим розібрався. Немає жодної причини, щоб якийсь чаклун зацікавився нею. Хіба що він хотів викупити її несправну кришталеву кулю. – Він повернувся до Клері. – Чаклунами народжуються, а відьми – люди, що трохи вивчали магію. Але дуже мало з них – справжні.

– Ми знову там, звідки прийшли, – Годж погладив пташку на плечі. – Здається, пора сповістити Конклав.

– Ні! – сказав Джейс. – Не можна...

– Був сенс тримати присутність Клері в таємниці, коли ми не були впевнені, що вона виживе, – сказав Годж. – Та тепер вона видужала і стала першою приземленою, що перейшла поріг Інституту за останні сто років. Джейсе, ти ж знаєш правила щодо того, якщо приземлені дізнаються про Мисливців за тінями. Треба поінформувати Конклав.

– Безумовно, – погодився Алек. – Я можу зв'язатися з батьком і...

– Вона не приземлена, – тихо сказав Джейс.

Брови Годжа знову полізли на лоба. Алек, якого перебили на півслові, так і застиг у здивуванні. У тиші, що запанувала, Клері чула шурхіт крил Г'юго.

– Не може бути! – сказала вона.

– Може, – сказав Джейс. Він повернувся до Годжа, і Клері побачила, як він схвильовано ковтнув. Цей проблиск нервозності був переконливішим, ніж його слова.

– Тієї ночі біля будинку Клері були переодягнені в поліцейських демони Ду-Шен. Ми мусили пройти повз них. Клері була занадто слабка, щоб бігти, і не було часу ховатися, бо вона б померла. Тому я наніс їй на долоню руна mendelin[7 – Mendelin – руна, яка робить Мисливців за тінями тимчасово невидимими, що дозволяє їм ховатися від людей та інколи демонів. Також виконує функцію лікувальної руни.]. Я подумав...

– Ти що, зовсім здурів? – Годж гепнув рукою по столу з такою силою, що Клері подумала, що стільниця зараз трісне. – Ти ж знаєш, що закон говорить про нанесення знаків на звичайних людей! Ти ж мав це знати краще за всіх!

– Але це спрацювало, – сказав Джейс. – Клері, покажи їм свою руку.

Збентежено кинувши погляд на Джейса, вона простягнула руку. Клері пригадала, якою вразливою здавалася та вночі в провулку. Тепер трохи нижче від зап'ястя виднілися три слабкі лінії кіл, що перепліталися, наче давній шрам, який зник з роками.

– Бачите, сліду майже не лишилося, – сказав Джейс. – Це не завдало їй болю.

– Не в тому річ, – Годж ледве стримував свій гнів. – Ти міг перетворити її на одну зі Зречених.

Щоки Алека яскраво спалахнули.

– Я тобі не вірю, Джейсе. Тільки Мисливці за тінями можуть мати знаки із Сірої Книги, звичайних людей вони просто вб'ють.

– Дівчина не приземлена. Ти що, не чуєш мене? Це пояснює, чому вона бачить нас. В ній тече кров когось із Конклаву.

Клері опустила руку. Їй раптово стало холодно.

– Ні, це неможливо.

– Можливо, – сказав Джейс, не дивлячись на неї. – Інакше той знак, що я зобразив на твоїй руці...

– Годі, Джейсе, – сказав Годж. У його голосі звучало невдоволення. – Не треба лякати її ще більше.

– Але я мав рацію, чи не так? Це пояснює те, що сталося з її матір'ю. Якщо вона була Тіньоловом у вигнанні, то могла мати ворогів у Нижньосвіті.

– Моя мати не могла бути Тіньоловом!

– А батько? – продовжував Джейс. – Що ти знаєш про нього?

Клері глянула на нього порожнім поглядом.

– Він помер ще до мого народження.

Джейс ледь помітно здригнувся. Бесіду продовжив Алек.

– Це можливо, – сказав він невпевнено. – Якщо її батько був Мисливцем за тінями, а мати – приземлена. Звичайно, це протизаконно, але, можливо, вони були в бігах.

– Мама сказала б мені, – сказала Клері, хоча подумала, що лише один знімок тата і те, що мама ніколи про нього не розповідала, наводило на певні роздуми.

– Не обов'язково, – сказав Джейс. – У всіх є секрети.

- Люк, - сказала Клері. - Наш друг. Він мав би знати. - Згадка про Люка викликала почуття провини й жаху. - Минуло три дні, він, напевне, божеволіє. Можна йому подзвонити? Тут є телефон? - Вона глянула на Джейса. - Будь ласка!

Завагавшись, Джейс глянув на Годжа. Той кивнув і відійшов від столу. Позаду нього був латунний глобус, зовсім не схожий на інші, які вона бачила раніше. Було щось невловимо дивне у формі країн і континентів. Поруч стояв старомодний чорний телефон зі сріблястим диском. Клері приклала до вуха слухавку. Знайомий звук гудка подіяв на неї заспокоїливо.

Люк відгукнувся після третього дзвінка.

- Слухаю?

- Люку, - вона оперлася на стіл. - Це я, Клері.

- Клері... - До полегшення в його голосі додалося ще щось незрозуміле їй. - З тобою все гаразд?

- Так, усе добре, - сказала вона. - Пробач, що не дзвонила раніше. Люку, мама...

- Я знаю. Тут була поліція.

- Отже, нема ніяких новин... - Зникла остання надія, що її мати втекла з дому та десь переховується. Інакше вона б обов'язково зв'язалася з Люком. - Що сказала поліція?

- Повідомили, що вона зникла.

Клері пригадала жінку-поліцейського з кістяною рукою і здригнулася.

- Ти де?

- В місті, - відповіла Клері. - Я точно не впевнена, де саме. З друзями. Мій гаманець зник. Якщо заплатиш за мене, я візьму таксі та приїду до тебе.

- Ні, - обірвав він.

Телефон вислизнув з її спитнілої руки. Дівчина зловила його в повітрі.

- Що?

- Ні, - сказав він. - Тобі сюди не можна. Тут дуже небезпечно.

- Можна подзвонити...

- Слухай, - його голос був суворим. - Незалежно від того, у що замішана твоя матір, я тут ні до чого. Тобі краще залишатися там, де ти зараз.

- Але я не хочу залишатися тут. - Вона захникала мов дитина. - Я не знаю цих людей. Ти...

- Я тобі не тато, Клері. Я вже це тобі казав.

Сльози обпалили кутики її очей.

- Пробач, просто...

- Не звертайся більше до мене по допомогу, - сказав він. - У мене безліч власних проблем, ще твоїх мені бракує, - додав він і поклав слухавку.

Дівчина стояла, втупившись у телефон, тоновий сигнал гудів у вухо, як велика потворна оса. Вона знову набрала номер Люка. Дзвінок перевели на голосову пошту. Тремтячими руками Клері грюкнула слухавкою.

Присівши на підлокітник Алекового крісла, за нею спостерігав Джейс.

- Я так зрозумів, що він не зрадив тобі.

Клері відчула, як її серце стиснулося до розмірів волоського горіха. Крихітний твердий камінець у грудях. «Я не заплачу! Тільки не перед ними!» - подумала вона.

- Гадаю, мені варто поговорити з Клері, - сказав Годж. - Віч-на-віч, - додав він твердо, побачивши вираз обличчя Джейса.

Алек піднявся.

- Гаразд. Залишимо вас на самоті.

- Це несправедливо, - заперечив Джейс. - Саме я знайшов її, врятував її життя! Ти ж хочеш, щоб я залишився, правда? - звернувся він до Клері.

Клері відвела погляд, знаючи, що, якщо лиш відкриє рот, почне плакати. Неначе здалеку, почувся сміх Алека.

- Не всі та не завжди хочуть тебе, Джейсе, - іронічно сказав він.

- Не сміши, - почувла вона слова Джейса. Він був розчарований. - Гаразд. Ми - у зброярню.

Двері за ними зачинилися з характерним клацанням. Очі Клері пекли, так бувало, коли вона щосили намагалася не розплакатися. Годж виглядав метушливою сірою плямою.

- Сідай, - сказав він. - Тут, на дивані.

Дівчина з вдячністю опустилася на м'які подушки. Її щоки стали вологими. Клері намагалася витерти сльози рукою, часто кліпаючи.

- Як правило, я не плачу. Нічого такого. Зараз все буде в порядку.

– Здебільшого люди плачуть не тоді, коли засмучені або налякані, а коли розгублені. Твоя реакція зрозуміла. В тебе був важкий період.

– Важкий? – Клері витерла очі подолом топу Ізабель. – Навіть не уявляєте.

Годж витягнув з-за столу стілець і сів перед нею. Дівчина помітила, що в його очах, такого ж кольору, як і волосся й костюм, світилася доброта.

– Принести тобі щось? Хочеш пити? Чаю? – запитав він.

– Я не хочу чаю, – сказала Клері приглушено. – Я хочу знайти свою матір. А потім з'ясувати, хто її забрав, і вбити їх.

– На жаль, гірка помста вже скінчилася, – спробував пожартувати Годж. – Тому або чай, або нічого.

Клері впустила поділ топу, весь у мокрих плямах, і спитала:

– Що мені тепер робити?

– Почнімо з того, що ти трохи розповіси мені, що сталося, – сказав Годж, порпаючись у кишені. Він витягнув чистий новий носовичок і простягнув їй. Вражена Клері взяла його. Вона ніколи досі не зустрічала людей, що носили із собою носовичок.

– Істота, на яку ти натрапила у своїй квартирі, була першим демоном, якого ти побачила? Ти до того здогадувалася, що такі створіння існують?

Клері заперечно похитала головою, потім спинилася.

– Ще одного я бачила напередодні, та я не розуміла, хто це. Коли я вперше побачила Джейса...

– Так, звичайно, як я міг забути, – кивнув Годж. – У «Пекельному лігві». То було вперше?

– Так.

– А твоя мама ніколи не розповідала тобі про інший світ, який більшість людей не можуть бачити? Може, вона особливо цікавилась міфами, казками, легендами, фантастичним?..

– Ні. Мама ненавиділа всі ці речі. Вона навіть диснеївські мультики не любила. Мама не любила, коли я читала манга[8 – Манга – японський різновид коміксів.]. Вважала, що це для малюків.

Годж почухав голову. Його волосся й не поворухнулося.

– Дуже дивно, – пробурмотів він.

– Не зовсім, – сказала Клері. – Моя мати не була дивачкою. Вона була цілком нормальною людиною.

– Будинки нормальних людей зазвичай не обшуковують демони, – спокійно сказав Годж.

– Можливо, це якась помилка?

– Якби це було помилкою, – відповів Годж, – і ти була б звичайною дівчиною, то не побачила б демона, що напав на тебе. Твій розум сприйняв би його як щось абсолютно інше: злого собаку чи навіть іншу людину. А ти бачила його, він говорив з тобою..

– Як ви дізналися, що демон говорив зі мною?

– Від Джейса. Ти ж сама йому сказала.

– Він шипів, – здригнулася Клері, згадавши демона. – Він хотів з'їсти мене, але, наскільки я зрозуміла, йому заборонялося.

– Равенерів, як правило, контролює більш могутній демон. Самі вони не дуже розумні чи здібні, – пояснив Годж. – Він не обмовився, що саме шукав його господар?

Клері задумалася.

– Він згадував якогось Валентина.

Годж так різко випрямився, що Г'юго, який зручно вмотився на плечі, злетів у повітря, роздратовано каркаючи.

– Валентина?

– Так, – підтвердила Клері. – Те саме ім'я я чула від хлопця в «Пекельному лігві», тобто від демона.

– Ми всі чудово знаємо це ім'я, – сказав Годж. Його голос був спокійним, та Клері помітила, що руки трохи трусилися. Г'юго знову сидів на плечі, настовбурчивши пір'я.

– Це демон?

– Ні. Валентин був Мисливцем за тінями.

– Мисливець за тінями? А чому ви сказали «був»?

– Тому що він помер, – прямо сказав Годж. – Він мертвий уже шістнадцять років.

Клері відкинулася на диванну подушку. В голові пульсувало. Може, не треба було відмовлятися від чаю?

– Можливо, це хтось інший? Тезко?

Смішок Годжа був зовсім невеселий.

- Ні. Але, мабуть, хтось використовує його ім'я, щоб відправити нам повідомлення, - Він підвівся і підійшов до столу, зчепивши руки за спиною. - Тепер саме час для таких ігор.

- Чому зараз?

- Через Угоду.

- Мирні переговори? Джейс згадував про них. Мир з ким?

- З Нижньосвітом, - пробурмотів Годж. Він подивився на Клері і спохмурнів. - Пробач. Напевне, я заплутав тебе.

- Хіба?

Він оперся на стіл, неуважно погладжуючи пір'я Г'юго.

- Жителі Нижньосвіту поділяють Світ Тіней разом з нами. Ми завжди жили з ними в хиткому мирі.

- З вампірами, перевертнями і...

- Чарівним Народом, - сказав Годж. - Феї. І Діти Ліліт, що, будучи напівдемонами, є чаклунами.

- А куди належите ви, Тіньолови?

- Нас іноді називають нефілімами, - сказав Годж. - У Біблії їх описують як нащадків людей і ангелів. За легендою, Мисливці за тінями були створені понад тисячу років тому, коли людей захопили демони, що вторглися з інших світів. Чаклун викликав ангела Разіеля, який змішав трохи власної крові з кров'ю чоловіків у Чаші і дав тим людям надпити з неї. Ті, хто пив кров Ангела, стали Мисливцями за тінями, так само, як і їхні діти та діти їхніх дітей. Чаша згодом стала відома як Чаша Смерті. Хоча легенду можна не сприймати буквально, та правда в тому, що протягом багатьох років, коли лави Мисливців за тінями ріділи, для їхнього поповнення використовували Чашу.

- Використовували?

- Чаша зникла, - сказав Годж. - Її знищив Валентин незадовго до своєї смерті. Він влаштував велику пожежу і спалив себе разом зі своєю сім'єю - дружиною та дитиною. Аж випалена земля почорніла. І досі ніхто не хоче нічого там будувати. Кажуть, земля проклята.

- Справді?

- Можливо. Як покарання за порушення закону. Рада, орган голосування Конклаву (Мисливці за тінями, що приймають остаточні політичні та законодавчі рішення), накладає прокляття. Валентин порушив найголовніший закон, здійнявши зброю проти своїх побратимів-мисливців і повбивавши їх. Він і його група, Коло, знищили десятки своїх братів разом із сотнями нечисті під час останніх переговорів щодо підписання Угоди. Їх ледве перемогли.

– Чому ж він нападав на інших Мисливців за тінями?

– Валентин не схвалював Угоду. Він зневажав нечисть і вважав, що їх усіх потрібно знищити, щоб очистити цей світ для людей. Хоча жителі Нижньосвіту – не демони і не загарбники, він вважав, що вони демонічні у своїй природі, і цього досить. Конклав не погоджувався, допомога нечисті необхідна, якщо ми зберемося колись прогнати демонів назавжди. І хто сперечатиметься, що Чарівному Народу не місце в цьому світі, якщо вони живуть тут довше, ніж ми?

– А Угоду підписали?

– Так, її було підписано. Коли жителі Нижньосвіту побачили, що Конклав став на їхній захист проти Валентина і його оточення, вони зрозуміли, що Мисливці за тінями – не їхні вороги. За іронією долі, повстання Валентина зробило можливим продовження переговорів.

Годж знову сів у крісло.

– Перепрошую за цей урок історії. Тобі, певне, було нудно. Саме таким був Валентин. Баламут, фантазер, людина величезної харизми та твердих переконань. І вбивця. А тепер хтось використовує його ім'я.

– Але хто? – запитала Клері. – І як із цим пов'язана моя мама?

Годж знову підвівся.

– Я не знаю. Але робитиму все можливе, щоб дізнатися. Я повідомлю Конклав, а також Безмовних Братів. Може, вони захочуть поговорити з тобою.

Клері не питала, хто такі Безмовні Брати. Вона втомилася ставити питання, відповіді на які ще більше все заплутували. Дівчина встала.

– Може, мені краще повернутися додому?

Годж виглядав стурбованим.

– Ні, я не думаю, що це було б розумно.

– Мені потрібні деякі речі, одяг...

– Ми дамо тобі грошей на новий одяг.

– Будь ласка, – благала Клері. – Я маю побачити те, що там лишилося.

Годж завагався, тоді кивнув.

– Якщо Джейс погодиться провести тебе, то можете йти. – Повернувшись до столу, він продовжив перебирати папери. Потім озирнувся через плече, згадавши, що дівчина все ще була там. – Він у зброярні.

– Я не знаю, де вона.

Годж хитро всміхнувся.

– Черч проведе тебе.

Клері глянула на двері, біля яких, немов маленький пух, згорнувшись калачиком, лежав товстий блакитношерстий перс. Коли дівчина підійшла, він підвівся і з владним «мняв!» повів її коридором. Його хутро під час руху нагадувало брижі на гладенькій поверхні води. Коли Клері озирнулася через плече, то побачила, що Годж уже строчив щось на аркуші паперу. «Відправляє повідомлення в таємничий Конклав», – здогадалася вона. Вони не здавалися їй гарними людьми. Цікаво, якою буде їхня відповідь.

Червоне чорнило на білому папері здавалося кров'ю. Насупившись, Годж Старкветер ретельно та скрупульозно скрутив аркуш у трубочку і свиснув Г'юго. Тихо каркаючи, птах примістився на його зап'ясті. Годж здригнувся. Багато років тому, під час Повстання, його поранили в плече, тому навіть щось неважке, як Г'юго, зміна пори року, перепад температури чи вологості, раптовий рух рукою – все це провокувало напади болю і спогади про те, що краще забути.

Однак були спомини, що ніколи не тьмяніли. Образи поставали перед ним, щойно він заплющував очі. Кров та тіла, затоптана земля, білий п'єдестал у червоних плямах. Крики вмираючих. Зелені хвилі полів Ідрису та нескінченна блакить неба, пронизана вежами Міста Скла. Біль втрати хвилику накрив його. Годж стиснув кулак, і Г'юго, залопотівши крилами, сердито дзьобнув господаря за пальця. Потекла кров. Відпустивши руку, Годж випустив птаха, який, покрутивши головою, підлетів до віконця в даху, а потім зник.

Відганяючи від себе погане передчуття, Годж потягнувся за іншим шматком паперу, не помічаючи червоних крапель, що розмазувалися по аркушу, поки він писав.

Розділ 6

Приречені

Зброярня виглядала саме так, як і мала б виглядати кімната зі зброєю. Вкриті полірованим металом стіни були обвішані різними видами мечів, кинджалів, ангонів, списів, рунок, багнетів, батогів, булав, гаків та луків. На гачках погойдувалися м'які шкіряні сагайдаки зі стрілами, лежали купи чобіт, поножі, наручі та латні рукавиці. Пахло залізом, шкірою та засобами для догляду за металом. Алек і Джейс, уже не босоніж, сиділи за довгим столом у центрі кімнати, схилившись над якимось предметом. Коли двері за Клері зачинилися, Джейс підвів голову.

– Де Годж? – запитав він.

– Пише Безмовним Братам.

Алека мало не пересмикнуло.

– Тьху!

Клері повільно наблизилась до столу, відчуючи на собі погляд Алека.

– Чим займаєтеся?

– Ось, поліруємо це, – Джейс відсунувся вбік, і Клері побачила на столі три довгі тонкі срібні жезли, що тьмяно поблискували. На перший погляд, вони не були гострими або надто небезпечними.

– Їх зробили Залізні Сестри, наші зброярі. Це – леза Серафимів.

– Вони не схожі на ножі. А як ви їх зробили? За допомогою магії?

Алек виглядав таким нажаханим, наче вона попросила його вдягнути балетну пачку та виконати ідеальний пірует.

– Це найсмішніше про приземлених, – Джейс сказав, ні до кого конкретно не звертаючись. – Наскільки одержимі магією можуть бути ті, хто навіть не знає, що означає це слово.

– Я знаю, що воно означає, – огризнулася Клері.

– Не знаєш, тобі це лише здається. Магія – темна стихійна сила, а не тільки мерехтливі чарівні палички, магичні кришталеві кулі та золоті рибки, що розмовляють.

– Я і не говорила про золотих рибок...

Заперечно похитавши рукою, Джейс перервав її.

– Якщо просто назвати електричного вугра гумовою качечкою, він нею не стане, правда? І хай Бог допоможе бідоласі, що вирішить прийняти ванну з такою «іграшкою».

– Ти щось вигадуєш, – зауважила Клері.

– Ні! – сказав Джейс з неабиякою гідністю.

– Так, вигадуєш, – досить несподівано сказав Алек. – Слухай, ми не займаємося магією, гаразд? – додав він, не дивлячись на Клері. – Це все, що тобі потрібно знати.

Клері хотіла щось відповісти йому, але стрималася. Було схоже на те, що Алеку вона давно не подобалася. Не було сенсу загострювати ці стосунки. Вона повернулася до Джейса.

– Годж дозволив мені піти додому.

Джейс мало не впустив лезо Серафима, яке тримав у руці.

- Що він сказав?

- Щоб переглянути мамині речі, - виправилася вона. - Якщо ти підеш зі мною.

- Джейсе, - видихнув Алек, але Джейс проігнорував його.

- Якщо ти справді хочеш довести, що мої мама чи тато були Мисливцями за тінями, потрібно переглянути мамині речі. Те, що від них залишилося.

- Вниз кролячою ногою, - криво посміхнувся Джейс. - Гарна думка. Якщо ми підемо просто зараз, у нас буде три-чотири години до смеркання.

- Піти з вами? - запитав Алек, коли Клері та Джейс рушили до дверей. Клері озирнулася. Він вже зводився з крісла, в очах була надія.

- Ні, - Джейс навіть не обернувся. - Все гаразд. Ми з Клері самі впораємося.

Алек обпік Клері кислотним поглядом. Вона зраділа, коли двері зачинилися. Джейс пішов уперед коридором, Клері майже бігла, аби встигати за його замашними кроками.

- Маєш ключі від будинку?

Клері глянула на свої кросівки.

- Так.

- Добре. Ми могли б проникнути до квартири і без них, та тоді більше шансів привернути непотрібну увагу.

- Як скажеш.

Хол переходив у вестибюль з мармуровою підлогою. В одній зі стін були чорні металеві дверцята. Лише тоді, коли Джейс натиснув на кнопку поруч з ними й стіна засвітилася, Клері зрозуміла, що це ліфт. Він під'їхав до них зі скрипом та тріском.

- Джейсе?

- Що?

- Як ти дізнався, що в мені тече кров Мисливців за тінями? Звідки ти це взяв?

Востаннє скрипнувши, ліфт зупинився. Джейс зняв засувку та відчинив дверцята. Усередині ліфт нагадував Клері пташину клітку: чорний метал з елементами декоративної позолоти.

- Я здогадався, - сказав він, замкнувши за собою дверцята. - Це здавалося найбільш вірогідним поясненням.

- Ти здогадався? Ти мав бути цілком упевнений, враховуючи те, що міг убити мене.

Він натиснув на кнопку в стіні, і з вібруючим скрипом, який Клері відчувала всім тілом, ліфт рушив.

- Я був упевнений на дев'яносто відсотків.

- Я бачу, - сказала Клері.

Напевне, в її голосі було щось таке, що змусило хлопця повернутися до неї. Клері вліпила йому такого дзвінкого ляпаса, аж Джейс похитнувся. Він приклав руку до щоки, скоріше від подиву, ніж від болю.

- Якого біса?

- Це за ті десять відсотків, - сказала вона.

Далі в ліфті вони їхали мовчки.

Під час поїздки потягом до Брукліна Джейс був оповитий гнівною тишею. Клері, тримаючись поближе до нього, почувалася трохи винною, особливо коли дивилася на червоний слід від ляпаса на його щоці.

Вона була не проти помовчати. Це дало можливість подумати. Дівчина знов і знову прокручувала в голові розмову з Люком. Згадувати це було боляче, наче натискаєш на хворого зуба, але вона не могла зупинитися.

На помаранчевому сидінні неподалік хихотіло двійко дівчат-підлітків. Клері ніколи не любила такий тип дівчат у школі: прозорі рожеві спортивні шльопанці та штучна засмага. Якусь мить Клері думала, що вони сміялися з неї, а потім здивовано зрозуміла, що вони дивилися на Джейса.

Вона згадала дівчину з кав'ярні, що вирячувалася на Саймона. У дівчат завжди такий вираз обличчя, коли їм хтось подобається. Враховуючи все, що сталося, Клері майже забула, що Джейс був симпатичний. Зовнішність Алека була витончена та яскрава, але риси обличчя Джейса були цікавішими. При денному світлі його очі набули кольору золотистого сиропу і... дивилися просто на неї. Він повів бровою.

- Щось трапилось?

Клері миттєво зрадила жіночу статть.

- Дівчата з іншого кінця вагону витріщаються на тебе.

Джейс промовив з глибоким задоволенням:

- Ясна річ, - сказав він. - Я неймовірно привабливий.

- Ти ніколи не чув, що приваблива риса - це скромність?

– Тільки від негарних людей, – зізнався Джейс. – Може, лагідні й успадкують землю, та на сьогодні вона належить марнославному. Таким, як я, наприклад. – Він підморгнув дівчатам, які пирснули та сховалися за своїм волоссям.

Клері зітхнула.

– А як це вони тебе бачать?

– Чари доволі клопітно використовувати. Іноді ми обходимося без них.

Здавалося, випадок з дівчатами в потязі трохи покращив настрої Джейса. Коли вони вийшли зі станції й попрямували до квартири Клері, він витягнув з кишені одне з лез Серафимів і почав крутити ним між пальцями, щось наспівуючи собі під ніс.

– Ти без цього не можеш? – запитала Клері. – Це дратує.

Джейс почав намуgiкувати голосніше. Мелодія нагадувала щось середнє між наспівом «З днем народження вас» та популярною патріотичною піснею.

– Пробач за ляпаса, – сказала вона.

Він перестав наспівувати.

– Радій, що вдарила мене, а не Алека. Він дав би здачі.

– У нього аж рука свербіла, – визнала Клері, відкинувши ногою порожню бляшанку з-під безалкогольного напою, що трапилася на її шляху. – Як це тебе Алек назвав? Пара... що?

– Паработай, – сказав Джейс. – Це означає «пара воїнів, які борються разом і ближчі, ніж брати». Алек більше, ніж мій найкращий друг. Наші батьки були паработай замолоду. Його тато був моїм хресним батьком. Тому я і живу з ними. Вони – моя прийомна сім'я.

– Але твоє прізвище не Лайтвуд.

– Ні, – сказав Джейс.

Дівчина хотіла розпитати про його прізвище, але вони підійшли до її будинку. Серце Клері голосно загупало в грудях, напевне, його було чути за багато кілометрів. У вухах шуміло, а долоні спітніли. Вона зупинилася перед живоplotом і повільно підвела очі, очікуючи побачити жовту поліцейську стрічку, що охороняла передні двері, розбите скло на газоні та довкола розгاردіаш.

Але жодних ознак руйнування не було. Купаючись у приємному полуденному світлі, фасад із бурого пісковику, здавалося, аж блищав. Бджоли ліниво гули навколо трояндових кущів під вікнами мадам Доротеї.

– На перший погляд, нічого не змінилося, – сказала Клері.

- Зовні, - Джейс засунув руку в кишеню джинсів і витягнув ще один хитромудрий пристрій з металу та пластику, який Клері помилково прийняла за мобільний телефон.

- Отже, це сенсор? Для чого він? - запитала дівчина.

- Він приймає частоти, як і радіо, але ці частоти демонічного походження.

- Демонічні хвилі?

- Щось таке, - Джейс підійшов до будинку та провів перед собою сенсором. Щось слабо клацнуло, коли вони піднімалися сходами, та потім перестало. Джейс спохмурнів.

- Він вловив слабку активність. Напевне, це залишилося після тієї ночі. Ніщо не вказує, що зараз поряд демони.

Клері видихнула з полегшенням.

- Добре, - Вона нахилилася, щоб відв'язати з кросівка свої ключі. Коли дівчина випросталася, то побачила подряпини на входних дверях. Мабуть, минулого разу було надто темно, щоб вона помітила їх. Довгі глибокі паралельні подряпини виглядали, як сліди кігтів.

Джейс торкнувся її руки.

- Я увійду першим, - сказав він.

Клері хотіла сказати йому, що вона не збирається ховатися за його спиною, але слова застрягли в горлі. Вона відчувала той самий жах, як тоді, коли вперше побачила равенера. В роті з'явився різкий металевий присмак, як від старих монет.

Однією рукою Джейс штовхнув двері, а іншою, в якій був сенсор, поманив Клері за собою. Опинившись усередині під'їзду, Клері заморгала, при звичаючи очі до напівтемряви. Лампочки досі не було, віконце нагорі було надто брудне, щоб пропускати якесь світло, а на облупленій підлозі лежали чорні тіні. Двері мадам Доротеї були щільно зачинені. Через шпарину під ними не пробивалося світло. Клері стривожилася, чи не сталося чогось із нею.

Джейс провів рукою вздовж перил. Долоня стала вологою, вкритою шаром чогось, що здавалося темно-червоним у тьмяному світлі.

- Кров.

- Напевне, це моя, - продеренчала Клері. - З тої ночі.

- Вона б уже давно висохла, - сказав Джейс. - Ходімо.

Він піднімався сходами, Клері йшла за ним назирці. На поверсі було темно. Вона тричі обмацувала ключі, перш ніж їй вдалося відімкнути замок. Джейс нетерпляче схилився над нею.

– Не дихай мені в спину, – прошипіла вона. Її руки тремтіли. Нарешті механізм спрацював, замок клацнув і відімкнувся.

Джейс поплескав її по спині.

– Я перший.

Вона завагалася, та потім відійшла вбік, щоб дозволити йому пройти. Її долоні були липкими, але не від спеки. Насправді в квартирі було прохолодно, майже холодно. Морозне повітря, що повіяло з під'їзду, жалило шкіру. Коли Клері пішла за Джейсом коротким коридором до вітальні, в неї аж мурашки по шкірі побігли.

Тут було порожньо. Зовсім порожня кімната, як і колись, коли вони в'їжджали сюди: стіни та підлога – голі, меблі зникли, навіть штори з вікон пропали. Тільки світліші квадрати на стіні вказували, де колись висіли мамині картини. Мов сновиди, Клері повернулася й рушила в напрямку кухні. Джейс пішов за нею, уважно роздивляючись довкола.

Кухня була також порожня, навіть холодильник зник, а з ним і стільці, і стіл. Кухонні шафки були відчинені, а їхні пусті полиці нагадали їй дитячого віршика. Вона прокашлялася.

– Навіщо демонам наша мікрохвильовка? – запитала дівчина.

Джейс похитав головою, кінчики його губ вигнулись у легкій усмішці.

– Я не знаю, але зараз тут немає жодного демона. Я б сказав, що вони давно зникли.

Вона оглянула кухню ще раз і зауважила, що хтось прибрав пролитий соус табаско.

– Ти задоволена? – запитав Джейс. – Тут нічого немає.

Вона заперечно похитала головою.

– Я хочу оглянути свою кімнату.

Джейс виглядав так, ніби збирався щось сказати, але передумав.

– Якщо ти наполягаєш, – сказав він, сховавши лезо Серафимів у кишеню.

Світла в коридорі не було, але Клері добре орієнтувалася у власному будинку. Джейс слідував за нею. Біля входу до спальні дівчина зупинилася та взялася за круглу ручку дверей. Вона була дуже холодною, аж обпікала руку. Клері здалося, що вона схопилася за бурульку. Джейс швидко поглянув на неї, але вона вже повертала дверну ручку. Та рухалася повільно і туго, наче щось липке та в'язке заважало їй.

Раптом двері різко відчинилися, збиваючи дівчину з ніг. Її відкинуло аж до стіни. У вухах гуло. Вона перекотилася на живіт і стала на коліна.

Притиснувшись до стіни, Джейс рився у кишені зі здивованим обличчям. Навислий над ним чоловік нагадував велетня з казки: величезний, наче дуб, а в гігантській смертельно-білій руці – сокира з широким лезом. Його засмальцьоване тіло було загорнуте в рвані ганчірки, а липке волосся на голові нагадувало суцільний заплутаний клубок. Від нього смерділо отруйним потом та гнилою плоттю. Клері була рада, що не бачила його обличчя, їй і огидної спини було досить.

В руці Джейса блиснуло лезо Серафимів. Він здійняв його над собою з криком «Сансаві!»

Лезо вистрілило з жезла. Клері згадалися старі фільми, де всередині тростини були приховані багнети, що вискакували від натискання на кнопку. Але такого леза вона ніколи раніше не бачила: прозоре, мов скло, з руків'ям, що світилося, хитро загострене, завдовжки десь до Джейсового ліктя. Він всадив лезо у велетня. Той похитнувся та загарчав.

Джейс обернувся і побіг до Клері. Він схопив дівчину за руку, звівши її на ноги, і, штовхнувши перед собою, побіг коридором. Вона чула, як створіння переслідувало їх. Його кроки звучали, як свинцеві гири, що падали на підлогу, але рухався монстр швидко.

Вони пробігли через вестибюль і вискочили на сходовий майданчик. Джейс повернувся і захопив вхідні двері. Клері почула клацання автоматичного замка і затамувала подих. Петлі дверей захиталися від потужних ударів, що лунали зсередини квартири. Клері позадувала до сходів. Джейс глянув на неї. Його очі сяяли від дикого збудження.

– Спускайся! Виходи з...

Ще один удар – і двері злетіли з петель. Вони збили б Джейса з ніг, якби він блискавично не відскочив. Раптом юнак опинився на верхній сходинці. Лезо горіло в його руці, як летюча зірка.

Клері бачила, що Джейс дивився на неї і щось кричав, але вона не чула його через рев гігантської істоти, яка кинулася від дверей просто на нього. Дівчина притислася до стіни. Коли монстр промчав повз, її огорнуло гарячою хвилею смороду. Розсікаючи повітря, його сокира полетіла в голову Джейса. Юнак пригнурся – і вона глибоко ввігналася в перила.

Джейс розсміявся. Сміх, здавалося, розлютив велетня. Він рвонув до Джейса, розмахуючи своїми величезними кулаками. Джейс замахнувся лезом Серафимів і ввігнав його по саме руків'я в плече гіганта. Якусь мить велет стояв похитуючись. Потім він рвонувся вперед з витягнутими руками. Джейс швидко відступив убік, але не встиг викрутитися. Величезні кулаки схопили його, гігант захитався і впав, тягнучи Джейса за собою. Юнак скрикнув, почувся важкі удари, тріск, а потім тиша.

Клері зірвалася на ноги і помчала вниз сходами. Простягнувшись біля нижньої сходинки, Джейс лежав на своїй неприродно зігнутій руці. В його ногах розпростерся велет, руків'я Джейсового ножа стирчало з його плеча. Він був ще живий, але вже ледь ворухився, з рота витікала кривава піна. Тепер Клері побачила його обличчя: смертельно-біла пергаментна шкіра,

вкрита чорним мереживом жаклих шрамів, що майже стерли його риси. Його очниці були схожі на криваві гнійні ями. Ледь не зблювавши, Клері перечепилася через останні кілька сходинок, переступила через велетня, що ще посіпувався, та опустилася на коліна поруч із Джейсом.

Він не ворушився. Дівчина поклала руку йому на плече. Сорочка хлопця була липкою від крові. Вона не знала від чиєї – Джейсової чи велетової.

– Джейсе?

Він розплющив очі.

– Він сконав?

– Майже, – похмуро відповіла Клері.

– Дідько, – скривився він. – Мої ноги...

– Не ворушись, – Клері підповзла до його голови, просунула руки під пахви і потягла. Він скрикнув від болю, коли його ноги вислизнули з-під велета, що був в агонії.

Коли Клері відпустила його, Джейс насилу звівся на ноги, притиснувши ліву руку до грудей. Вона також підвелася.

– З рукою все гаразд?

– Ні. Зламав, – простогнав він. – Можеш дістати дещо з кишені?

Завагавшись, вона ствердно кивнула.

– З якої?

– Усередині куртки, справа. Витягни одне з лез Серафимів та дай мені.

Він не ворушився, коли дівчина нервово просунула руку в кишеню. Вона стояла так близько, що відчула його запах – суміш поту, мила і крові. Його дихання лоскотало їй шию. Клері намацала жезл та, не дивлячись, витягнула його.

– Спасибі, – мовив він. Його пальці пробігли по трубці, перш ніж він назвав її: «Санві». Як і попередній, цей жезл перетворився на зловісний кинджал, що тьмяно освітлював Джейсове лице.

– Не дивись, – сказав він, підійшовши до вкритого шрамами тіла. Юнак здійняв лезо над головою велетня й опустив його. Кров фонтаном бризнула з велетового горла, окропивши чоботи Джейса.

Вона майже очікувала, що гігант зникне, склавшись у кілька разів, як той хлопець із «Пекельного лігва». Та ні. У повітрі був важкий металевий запах крові. Джейс видав горловий звук. Його обличчя було біле: чи то від болю, чи од відрази, вона не знала.

– Я ж просив не дивитися, – повторив він.

– Я думала, він зникне, – відповіла вона. – Повернеться у власний вимір. Ти ж сам колись казав.

– Так помирають демони... – Кривлячись від болю, Джейс скинув з плеча куртку, оголивши верхню частину лівої руки. – То був не демон.

Правою рукою він витягнув щось з-за пояса. То був гладкий предмет, що нагадував паличку, якою він колись зробив на шкірі Клері кола, що перепліталися. Дивлячись на нього, вона відчула, що її зап'ястя почало припікати.

Джейс побачив її пильний погляд й спробував усміхнутися.

– Це, – сказав він, – стилі.

Взявши його, мов олівець, хлопець почав малювати по шкірі руки. Жирні чорні лінії створювали знак, схожий на татуювання.

– Ось що відбувається, коли Мисливець за тінями поранений, – пояснив Джейс.

Коли він опустив руку, знак почав занурюватися в його шкіру, як важкий предмет у воду, залишивши лиш примарне нагадування: блідий, тонкий, майже невидимий шрам.

В уяві Клері виникло видіння: мамина спина в купальнику, лопатки та хребет укриті павутиною білих ліній. Це було схоже на сон, бо дівчина знала, що спина у мами зовсім не така. Але образ насторожив її.

Джейс полегшено зітхнув, його обличчя розслабилось. Він поворушив рукою, спочатку повільно, потім швидше, рухаючи її вгору та вниз, стискаючи кулак. Певне, рука вже зрослася.

– Дивовижно, – сказала Клері. – Як ти це?..

– Це iratze – руна зцілення, – сказав Джейс. – Довершення руни стилем активує її. – Він сховав тонку паличку за ремінець і натягнув свою куртку. Кінчиком черевика він тицьнув труп велетня. – Треба повідомити про це Годжа, – сказав юнак. – Він буде шокований, – додав хлопець таким тоном, ніби ця думка приносила йому задоволення. Клері подумала, що Джейс належав до того типу людей, які люблять, коли щось відбувається, нехай і погане.

– Чому він буде шокований? – спитала Клері. – І ще, я правильно зрозуміла, що сенсор не розпізнав його, бо то не демон?

Джейс кивнув.

– Бачиш шрами на його обличчі?

– Так.

– Їх зроблено стилем. Таким, як оце. – Він постукав по ремінцю. – Ти питала мене, що відбувається, коли вирізати знаки на комусь, у кому не

тече кров Мисливців за тінями. І один знак може опалити людину або й убити, а якщо знаків багато й вони потужні? Вирізвавши їх на плоті звичайної людини, не з роду Мисливців за тінями, отримаєш це. – Він кивнув підборіддям на труп. – Руни нестерпно болючі. Позначені ними божеволіють, біль зводить їх з розуму. Вони стають жорстокими, бездумними вбивцями. Вони не спатимуть і не їстимуть, якщо ти не змусиш їх, і, як правило, довго не живуть. Руни мають велику силу, і їх використовують не тільки на добро, але і для злих вчинків. Приречені – зло.

Клері з жахом подивилася на нього:

– Але навіщо комусь робити це з собою?

– Ніхто й не робить. Це роблять з ними. Приречені вірні тим, хто їх позначив, і ще вони жорстокі вбивці. Також вони виконують прості команди. Це немов мати... власну армію рабів.

Він переступив мертвого Зреченого й озирнувся на неї через плече.

– Я збираюся повернутися нагору.

– Там же нічого немає.

– Раптом там іще хтось із них, – сказав він, наче сподівався на це. – А ти чекай тут.

Він почав підніматися сходами.

– На твоєму місці я б не робила цього, – сказав різкий знайомий голос. – Там їх ще кілька.

Джейс, що майже піднявся, розвернувся і широко розплющив очі. Як і Клері, хоча вона відразу впізнала голос. Його скрипучість не можна було сплутати.

– Мадам Доротее?

Стара схилила голову з гідністю королеви. Вона стояла у дверях своєї квартири, одягнена в щось, що нагадувало намет з багряного шовку-сирцю. Золоті ланцюжки виблискували на зап'ястях та шиї. Довгі пасма її темного з сивизною волосся вибилися з гульки, закріпленої високо на голові.

Джейс усе ще витріщався.

– Але..

– Кілька чого? – перепитала Клері.

– Кілька Зречених, – відповіла Доротея з такою радістю, що, на думку Клері, зовсім не відповідала ситуації. Вона озирнулася довкола. – Ну й наробили ви безладу! А прибрати за собою й не планували? Як завжди.

– Але ж ви приземлена, – продовжив Джейс, нарешті завершивши речення.

– Як спостережливо, – пробурчала Доротея, блиснувши очима. – Ти зламав усі стандарти Конклаву.

Здивування на обличчі Джейса згасло, змінившись гнівом.

– Ви знаєте про Конклав? – він вимагав пояснень. – Ви знали про нього й про те, що в цьому будинку був Зречений, але не повідомили ім? Саме існування Зречених є злочином проти Завіту...

– Ні Конклав, ні Завіт нічим мені не допомагали, – сказала пані Доротея, сердито блискаючи очима. – Я їм нічого не винна. – На мить її скрипуча нью-йоркська вимова зникла, змінившись якоюсь іншою, грубішою, з більш вираженим акцентом, який Клері не впізнавала.

– Джейсе, припини, – попросила Клері. Вона повернулася до мадам Доротеї.

– Якщо ви знаєте про Конклав та Зречених, то, можливо, вам відомо, що сталося з моєю мамою?

Доротея заперечно похитала головою, її сережки загойдалися. На обличчі промайнула жалість.

– Моя тобі порада, – відказала вона, – забудь про свою матір. Вона зникла.

Підлога під ногами Клері захиталася.

– Ви маєте на увазі, що вона – мертва?

– Ні, – вимовила Доротея неохоче. – Я впевнена, що вона жива. Поки що.

– То я маю знайти її, – сказала Клері.

Світ перестав хитатися. Джейс стояв позаду, притримуючи рукою її лікоть, немовби обнімаючи, та вона навіть не помітила.

– Ви розумієте? Я мушу знайти її до того...

Мадам Доротея зупинила її, виставивши руку.

– Я не хочу встрягати в справи Мисливців за тінями.

– Але ви знали мою матір. Вона була вашою сусід...

– Це офіційне розслідування Конклаву, – обірвав її Джейс. – Я завжди можу повернутися з Безмовними Братами.

– Заради... – Доротея глянула на двері, потім на Джейса і Клері. – Я думаю, ви могли б зайти, – зітхнула вона нарешті. – Розкажу, що мені відомо. – Вона попрямувала до дверей, але потім зупинилася на порозі й сердито глянула на них. – Але якщо ви скажете комусь, що я допомогла вам, то прокинетесь завтра зі зміями замість волосся і зайвою парою рук.

– Додаткова пара рук завжди стане в пригоді, – сказав Джейс. – Зручно у бою.

– Ні, якщо вони ростуть із твоєї... – Доротея перервалася та ехидно посміхнулася йому, – ...шиї.

– Ой-ой, – посумирнішав Джейс.

– От-от, Джейсе Вейленде, – Доротея увійшла в квартиру, і багряний намет розвіювався довкола неї, як недоладний стяг.

Клері глянула на Джейса.

– Вейленд?

– Це мое прізвище, – Джейс виглядав приголомшеним. – Не сподобалося мені, що вона його знає.

Клері кинула оком слідом за Доротеєю. В середині квартири вже світилося; насичений запах ладану наповнював під'їзд і змішувався з важким смородом крові.

– Думаю, можна спробувати поговорити з нею. Що ми втрачаємо?

– Коли проведеш трохи більше часу в нашому світі, то не питатимеш про це, – сказав Джейс.

Розділ 7

П'ятивимірні двері

Помешкання мадам Доротеї нагадувало Клері її власну квартиру, але тут усе розмішувалося трохи інакше. У передпокої пахло ладаном; на вході занавіски з намистинок та астрологічні плакати. На одному з них було зображено зодіакальні сузір'я, на другому – китайські магічні символи, а на третьому – розгорнута долоня з підписаними лініями та латинським написом «In Manibus Fortuna» – «Удача у твоїх руках». Біля дверей уздовж стіни висіли вузькі полиці з безліччю книжок.

Одна з занавісок захиталась, і з неї виринула голова мадам Доротеї.

– Захоплюєшся хіромантією, чи це звичайна цікавість? – запитала вона, помітивши погляд Клері.

– Ні те, ні інше, – відповіла дівчина. – Ви справді пророкуєте майбутнє?

– Моя матір була справжньою віщункою. Вона передбачала майбутнє за лініями на руці або чайному листі на дні чашки. Мама і мене дечого навчила.

Жінка перевела погляд на Джейса.

– До речі про чай: бажаєте чаю, молодий чоловіче?

– Що? – схвильовано промовив Джейс.

– Чаю. Цей чудовий напій покращує травлення та сприяє роботі мозку, – сказала мадам.

– Я хочу чаю, – відповіла Клері, згадавши, як довго вона вже нічого не їла та не пила. Дівчина наче жила на одному адреналіні відтоді, як прокинулася.

– Добре, – піддався Джейс, – але тільки не «Ерл Грей», – покрутивши носом, додав він. – Я ненавиджу бергамот.

Мадам Доротей голосно засміялась і зникла за занавісками. Намистини загойдалися.

Клері пильно поглянула на Джейса.

– Ненавидиш бергамот?

Джейс тим часом вивчав вміст вузьких полиць із книжками.

– Так, а що, якісь проблеми?

– Ти єдиний хлопець серед моїх ровесників, котрий знає, що таке бергамот, більше того, що він входить до складу чаю «Ерл Грей».

– Так, я не схожий на інших хлопців, – гордовито сказав Джейс. – Крім того, – додав він, беручи книгу з полиці, – в Інституті ми обов'язково вивчаємо лікувальні властивості рослин.

– А я вважала, що всі ваші заняття обмежувалися «Курсом Різників» та «Обезголовленням для початківців».

Джейс перегорнув сторінку.

– Дуже дотепно, Фрей.

Дівчина обернулася, відводячи погляд від плаката з хіромантії.

– Не називай мене так.

Він здивовано подивився на неї.

– Але чому? Це ж твоє прізвище, правда?

Перед очима Клері промайнув образ Саймона. Востаннє вона його бачила, коли вибігала з кав'ярні «Джава Джонс». Дівчина відвернулася до плаката, і її очі заблищали.

– Не зважай.

– Зрозуміло, – промовив Джейс, і було очевидно, що він зрозумів більше, ніж Клері хотілося. Юнак поставив книжку на полицю.

– Цим мотлохом вона намагається справити враження на приземлених, – сказав він презирливо. – Тут немає жодної серйозної книжки.

– Лише тому, що це не та магія, якою займаєшся ти? – різко запитала Клері.

– Я не займаюсь магією! – розлючено мовив Джейс. – Зрозумій, людські істоти не володіють магією. Саме в цьому їхня особливість. Чаклуни можуть ворожити, тому що в їхніх жилах – кров демонів.

Клері задумалася.

– Але я бачила, як ти чаклуєш. У тебе була магічна зброя...

– Я не чаклую, а лише використовую магічні знаряддя. До того ж, щоб робити це, я довго навчався і маю на тілі захисні руни. Якби ти, наприклад, спробувала кинути в мене лезо Серафимів, імовірно, воно обпекло б тобі шкіру, а то і вбило б тебе.

– Якби у мене теж були руни? – поцікавилася Клері. – Я змогла б ними користуватися?

– Ні, – різко відповів Джейс. – Знаки – це ще не все. Існують тести, випробування, різні навчання. Тож забудь і тримайся подалі від моїх лез. І взагалі, не чіпай нічого без мого дозволу.

– А я тільки подумала продати їх на інтернет-аукціоні, – пробурмотіла Клері.

– Де продати?

Клері м'яко всміхнулася.

– Це міфічне місце з неймовірною силою.

Джейс спантеличено поглянув, потім знизав плечима.

– Більшість міфів – це правда, хоча б часткова.

– Я починаю це розуміти, – сказала Клері.

Занавіска знову захиталася, і з-за неї виринула голова мадам Доротеї.

– Чай на столі, – сказала вона. – Не стійте мов укопані. Заходьте до покою.

– Тут є покій? – здивувалася Клері.

– Звісно, е, – відповіла мадам Доротея. – Де ж іще мені приймати гостей?

– Тоді я залишу свого капелюха служнику, – пожартував Джейс.

Мадам Доротея пронизливо глянула на нього.

- Ти не такий дотепний, яким хочеш видаватися. Ти мав би бути набагато веселішим.

Її зневажливий сміх зник за шелестом занавісок з намистин.

Джейс задумався.

- Навряд чи я зрозумів хід її думок.

- Справді? - сказала Клері. - А мені все зрозуміло.

І, не чекаючи відповіді, вона гордо пройшла крізь занавіски.

Невеликий зал був тьмяно освітлений, тому Клері знадобилося трохи часу, щоб роздивитися. Тонкий промінь світла окреслював чорні оксамитові штори, які повністю закривали стіну зліва. Опудала птахів і кажанів із блискучими темними очима-намистинками звисали на тонких мотузках зі стелі. Підлога була встелена старезними персидськими килимами, з яких від ходіння піднімався пил. Кілька великих набивних м'яких рожевих крісел стояли навколо низенького столика. Перев'язана шовковою стрічкою колода карт Таро лежала на одному краю столу, з іншого краю стояла кришталева куля на золотій підставці. Посередині - срібний чайний сервіз, розрахований на кількох осіб, тарілочка з апетитними акуратними канапками, блакитний чайник, з якого тоненько струмувала пара, та дві чашки з блюдцями, що стояли точно навпроти м'яких крісел.

- Нічого собі! - Клері сіла у крісло з полегшенням.

Доротей хитро всміхнулася.

- Пригощайтесь, - сказала вона, беручи чайник. - Молока? Чи, може, цукру?

Клері скоса поглянула на Джейса, що сидів поруч та вивчав тарілочку з канапками.

- Цукру, - відповіла вона.

Джейс знизав плечима, взяв канапку та поставив тарілочку на місце. Клері крадькома дивилась, як він відкусив шматочок.

Джейс знову знизав плечима.

- Це огірок, - зауважив він у відповідь на її пронизливий погляд.

- Я переконана, що канапки з огірком - це саме те, що потрібно до чаю, правда ж? - мовила пані Доротей, не звертаючись ні до кого конкретно.

- Ненавиджу огірки, - пробуркотів Джейс, віддаючи Клері надкушену канапку.

Вона спробувала її. У канапці було вдосталь майонезу та перцю. Її шлунок задоволено забурчав - це вперше дівчина їла після відвідин мексиканського ресторану із Саймоном.

– Є ще щось, чого ти не можеш терпіти, окрім опірка та бергамоту, і про що я мала б знати? – промовила вона.

Джейс подивився на Доротею поверх своєї чашки.

– Брехунів, – відказав він.

Стара жінка спокійно поставила свою чашку на стіл.

– Можеш називати мене брехухою, якщо хочеш. Це правда, що я не чаклунка. Але моя мати була нею.

Джейс мало не вдавився чаєм.

– Цього не може бути!

– Чому? – здивовано запитала Клері, сьорбаючи гіркий, із сильним присмаком диму чай.

Джейс зітхнув:

– Чаклуни – напівлюди і напівдемони. Вони – гібриди. Саме через це чаклуни не можуть мати дітей. Вони безплідні.

– Подібно до мулів, гібридів коня та віслюка, які теж безплідні, – задумливо промовила Клері, пригадуючи свої уроки біології.

– Твої глибокі знання про тварин вражають, – сказав Джейс. – Нечисть – це також певним чином демони, проте лише чаклуни є дітьми демонів. І саме тому вони наділені найбільшою силою.

– А вампіри та перевертні теж із роду демонів? І феї?

– Вампіри та перевертні народилися внаслідок хвороб, принесених демонами зі своїх вимірів. Більшість таких хвороб смертельні для людей, але в цих випадках вони дивно вплинули на хворих, не вбивши їх. А феї...

– Феї – це грішні ангели, – втрутилася Доротея, – вигнані з небес за свою гордість.

– Це легенда, – додав Джейс. – Кажуть, і я теж схиляюсь до цієї думки, що вони нащадки ангелів та демонів. Суміш добра та зла. Феї такі ж гарні, якими мали б бути ангели, але їм водночас притаманні зло та жорстокість.

– Якими мали б бути ангели? То ти вважаєш, що ангели не?.. – продовжувала Клері.

– Годі про ангелів, – зненацька різко сказала мадам Доротея. – Це правда, що чаклуни не можуть мати дітей. Моя мати удочерила мене, бо хотіла, щоб хтось був тут і після її смерті. Я не мушу чаклувати. Я повинна лише наглядати й оберігати.

– Що оберігати? – запитала Клері.

– Справді, що? – примружившись, стара жінка нахилилася до тарілочки з канапками, але та вже була порожня. Клері з'їла все. Доротея всміхнулася. – Приємно бачити, коли молода жінка добре їсть. Коли я була молода, дівчата були дужими та високими, зовсім не схожими на сучасних, худих як тріска.

– Дякую, – відповіла Клері, пригадуючи вузьеньку талію Ізабель і почувачись товстою. Вона з брязкотом поставила свою чашку на стіл.

Мадам Доротея зненацька схопила її чашку та уважно подивилася всередину, насупивши підмальовані брови.

– Щось не так? Я побила чашку чи що? – знервовано запитала Клері.

– Вона передбачає долю, – неохоче відповів Джейс. Проте разом із Клері він нахилився вперед, щоб подивитись, як мадам Доротея, насупившись, крутила чашку своїми товстими пальцями.

– Щось погане? – запитала дівчина.

– Ні те, ні інше. Дивно, – мадам Доротея поглянула на Джейса і наказала віддати його чашку.

– Але я ще не допив... – ображено подивився Джейс.

Але мадам вихопила чашку з його рук і вилила рештки чаю в чайник. Вона пильно вдивлялася у чашку.

– Я бачу насилля, багато крові, пролитої тобою та іншими в майбутньому. Ти закохаєшся не в ту людину. До речі, у тебе теж є ворог...

– Лише один? Гарна новина, – Джейс відкинувся у своєму кріслі, а Доротея поставила його чашку, знову схопила горнятко Клері і похитала головою.

– Я нічого не можу розібрати. Образи змішані, безглузді, – вона кинула погляд на Клері. – Твоя свідомість закрита.

Клері не могла зрозуміти.

– Що там?

– Якесь закляття, що приховує пам'ять чи заблокувало твій дар Бачення.

Клері заперечливо похитала головою.

– Ні, не може бути.

Джейс швидко нахилився вперед.

– Не поспішай з висновками, ти справді не здогадувалася до цього тижня, що маєш дар Бачення. Можливо...

– Може, я просто запізно про це дізналася, – відрізала Клері. – І не дивись на мене скося через те, що я сказала.

Джейс вдихнув повітря.

– Я і не думав.

– Я ж побачила, що ти якось скоса на мене глянув.

– Мабуть, – визнав Джейс. – Але це не означає, що я помиляюся. Щось таки блокує твою пам'ять, я майже впевнений у цьому.

– Дуже добре, спробуймо інакше, – Доротея відставила чашку і простягла руку до перев'язаної шовковою стрічкою колоди карт Таро. Вона дмухнула на карти і простягнула їх Клері. – Проведи по них рукою, доки відчуєш холод чи тепло, або поки якась із них не причепиться до твоєї руки. Потім витягни ту одну і покажи її мені.

Клері покірно провела пальцями по картах. Вони були прохолодні та гладенькі на дотик, але жодна не була надто тепла чи холодна і не чіплялася до пальців. Нарешті дівчина вибрала навмання і показала її.

– Туз Кубків, – спантеличено промовила Доротея. – Карта любові.

Клері повернула карту та подивилася на неї. Карта здавалася важкою, малюнок на передньому плані виконаний товстим шаром фарби. На карті було зображено руку з чашею на тлі золотавих променів сонця. Чаша була золота, з вирізьбленими маленькими сонцями і обрамлена рубінами. Стиль цього витвору мистецтва був до болю знайомий їй.

– Це ж гарна карта?

– Не обов'язково. Найстрашніші вчинки люди роблять заради любові. – Очі мадам Доротеї заблищали. – Проте це могутня карта. Що вона означає для тебе?

– Те, що її намалювала моя мати, – відповіла Клері впустивши карту на стіл. – Це ж вона, чи не так?

Доротея кивнула із задоволеним виразом обличчя.

– Вона намалювала всю колоду як подарунок для мене.

– За вашими словами, – підвівся Джейс, поглянувши холодно, – наскільки добре ви знали матір Клері?

Клері підвела голову і глянула на нього.

– Джейсе, ти не мусиш...

Доротея відкинулася в кріслі, тримаючи перед собою віяло з карт.

– Джоселін знала, хто я, а я знала, ким була вона. Ми не часто про це говорили. Іноді вона робила мені послугу, таку, як ця колода карт, а на знак подяки я розповідала їй плітки з Нижньосвіту. Вона цікавилася деким звідти, а я розповідала їй.

- І ким це? - запитав Джейс незворушно.

- Валентином.

Клері випрямилась у своєму кріслі:

- Але...

- Але коли ви кажете, що знали, ким була Джоселін, що ви маєте на увазі? Ким вона була? - запитав Джейс.

- Джоселін була собою, - відповіла Доротея. - Але в минулому вона була така, як ти. Мисливець за тінями. Одна з Конклаву.

- Ні, - прошепотіла Клері.

Доротея поглянула на неї сумно, майже по-доброму.

- Це правда. Вона обрала цей дім саме тому, що...

- Тому що це схованка, - промовив Джейс до Доротеї. - Чи не так? Ваша матір була чаклункою. Вона створила це місце, приховувала його, оберігала, оточувала підопічними. Це ідеальна схованка для нечисті в бігах. Ось що ви тут робите, правда? Ви переховуєте злочинців.

- Ти їх так називаєш, - сказала Доротея. - Тобі знайомий девіз Завіту?

- Dura lex sed lex, - автоматично відповів Джейс. - Закон суворий, але це закон.

- Інколи закон занадто суворий. Конклав забрав би мене від матері, якби міг. Хочеш, щоб я дозволила зробити це з іншими також?

- Отже, ви - філантроп, - скрикнув Джейс. - Думаєте, я повірю, що жителі Нижньосвіту не платять вам добре за ваш прихисток?

Доротея всміхнулася так широко, що було помітно, як блищать її золоті зуби.

- Не всім пощастило народитися таким красунчиком, як ти. От ми і виживаємо, як можемо.

Джейса не зворушили такі лестоці.

- Я мушу повідомити про вас Конклаву.

- Ти не зробиш цього! Ти ж обіцяв! - підхопилася на ноги Клері.

- Я нічого не обіцяв, - відрізав Джейс. Він підійшов до стіни і відкинув вбік одну з оксамитових занавісок. - Ви не хочете пояснити, що це таке? - вимогливо промовив він.

– Це двері, Джейсе, – відповіла Клері. Це справді були двері, дивно вміщені поміж двох еркерних вікон. Було зрозуміло, що вони нікуди не вели, до того ж їх не було видно з вулиці. Здавалося, що вони були виготовлені з м'якого розпеченого металу, більш маслянистого, ніж латунь, але такого ж важкого, як залізо. Ручку було вилито у формі ока.

– Замокни, – злісно наказав Джейс. – Це ж портал, чи не так?

– Це п'ятивимірні двері, – відповіла Доротея, відкладаючи карти Таро на стіл. – Виміри не є прямими лініями, тобі це відомо, – додала вона у відповідь на спантеличений погляд Клері. – У них є приховані провалля та складки, кутки та закутки. Трохи складно пояснити тому, хто ніколи не вивчав теорію вимірів, але суть у тому, що ці двері можуть перенести, куди забажаєш у цьому вимірі. Це...

– Це аварійний вихід, – сказав Джейс. – Ось чому твоя матір хотіла жити тут. Вона завжди могла втекти, якщо в цьому була необхідність.

– Чому ж вона цього не зробила? – розпочала Клері і зупинилася, раптом злякавшись. – Через мене, – продовжувала вона. – Вона не пішла б тієї ночі, залишивши мене.

Джейс захитав головою.

– Ти не мусиш звинувачувати себе.

Відчуваючи, що зараз розплачеться, Клері підбігла до дверей.

– Я хочу знати, куди вона збиралась втекти, – промовила вона.

– Клері, не треба! – Джейс рушив за нею, але її пальці зімкнулися навколо ручки, яка закрутилася в руці Клері. Двері відчинилися, ніби вона їх штовхнула. Доротея з криком кинулася до її ніг, але було вже запізно. Не договоривши до кінця, Клері відчула, як її потягло вперед і понесло крізь порожній простір.

Розділ 8

Улюблена зброя

Клері була занадто здивована, щоб кричати. Відчуття падіння було найжахливішою частиною: її серце гупало десь аж у горлі, а живіт зм'як, мов вода. Дівчина розкинула руки, намагаючись ухопитися хоч за щось, щоб уповільнити своє падіння.

Її руки схопилися за якісь гілки. Зі жмутом листя в руках Клері впала на утрамбовану землю, сильно вдарившись стегном і плечем. Вона перевернулася на живіт, утягуючи повітря в легені. Тільки-но дівчина почала сідати, як хтось приземлився зверху на неї.

Вона знову відкинулася на землю. Хтось гупнувся лобом до її лоба і стукнувся об її коліна. Сплутана по руках і ногах, Клері викашляла з рота чиесь волосся і спробувала вибратися з-під маси, яка розпласталася її.

– Ой, – почувся обурений голос Джейса. – Ти вдарила мене ліктем.

– Це ти приземлився на мене.

Він сперся на руки і спокійно подивився на неї згори вниз. Клері бачила блакитне небо над головою, частину гілки і ріг сірого будинку, обшитого дошками.

– Ти ж не залишила мені вибору, так? – запитав він. – Хіба не ти безтурботно вирішила застрибнути в цей портал, наче у вагон поїзда. Тобі просто пощастило, що він не викинув нас у Іст-Рівер.

– Ти не мусив стрибати за мною.

– Мусив, – сказав юнак. – Ти занадто недосвідчена, щоб самій захиститися в небезпечній ситуації.

– Дуже мило. Можливо, я пробачу тобі.

– Пробачиш мені? За що?

– За те, що сказав «Замовкни».

Його очі звузилися.

– Я не... Ну, сказав, але ти...

– Забули...

Рука, на якій вона лежала, почала терпнути. Повертаючись з боку на бік, щоб вивільнити її, Клері побачила коричневу траву мертвого газону, паркан із рабиці і до болю знайомий сірий будинок.

Вона завмерла.

– Я знаю, де ми.

Джейс перестав щось бубоніти.

– Що?

– Це будинок Люка.

Відсунувши Джейса вбік, Клері сіла. Він граційно скочив на ноги і простягнув руку, щоб допомогти їй піднятися. Дівчина проігнорувала його і підвелася сама, потираючи онімілу руку.

Вони стояли перед невеликим сірим будинком стрічкової забудови, розташованим серед таких самих будинків, що тягнулися вздовж набережної Вільямсбургу[9 – Вільямсбург – район у Брукліні, Нью-Йорк.]. Легкий

вітерець, що дмухав з боку Іст-Рівер, погойдував невелику вивіску над цегляним ганком. Джейс прочитав уголос: «Гарроуей Букс. Нові, вживані та раритетні книги в гарному стані. Субота – вихідний». Він подивився на темні входні двері, дверну ручку, закуту важким замком. Купка кількадечної пошти лежала неторканою на килимку під дверима. Він подивився на Клері.

– Люк живе в книгарні?

– Він живе за магазином.

Клері оглянула безлюдну вулицю, яка з одного кінця межувала з арковим прольотом Вільямсбурзького мосту, а з другого – із покинутим цукровим заводом. На другому березі повільноплинної річки за хмарочосами Нижнього Мангеттена сідало сонце, окреслюючи їхні контури золотом.

– Джейс, як ми сюди потрапили?

– Через портал, – сказав Джейс, оглядаючи замок. – Він переносить людину в те місце, про яке вона подумала.

– Але я не думала про це, – заперечила Клері. – Я взагалі не думала про якесь конкретне місце.

– Ти мусила... – Він вирішив змінити нецікаву тему. – Отже, оскільки ми тут...

– Так?

– Що ти збираєшся робити?

– Забиратися звідси, – з гіркотою сказала Клері. – Люк наказав мені не приходити сюди.

Джейс заперечно похитав головою.

– І ти так просто це зробиш?

Клері обняла себе руками. Незважаючи на те, що денна спека тільки почала спадати, їй стало холодно.

– А в мене вибір?

– У нас завжди є вибір, – сказав Джейс. – На твоєму місці я б дуже зацікавився Люком. У тебе є ключі від будинку?

Клері похитала головою.

– Ні, але іноді він залишає задні двері незамкненими.

Вона вказала на вузький провулок між будинком Люка та сусіднім домом. Пластикові урни стояли акуратним рядком поруч зі стосами складених газет та пластиковим баком, заповненим порожніми пляшками з-під содової. Принаймні, Люк відповідально ставився до сортування відходів.

– Ти впевнена, що він не вдома? – запитав Джейс.

Вона подивилася на порожній тротуар.

– Ну, його вантажівки немає, магазин зачинений, і світло вимкнене. Я б сказала, що його немає.

– То веди.

Вузький прохід між будинками закінчувався високою сітковою огорожею. Вона оточувала невеликий задній двір Люка, де єдиними рослинами, що буяли там, були бур'яни, які проростали крізь бруківку, розколюючи її на дрібні уламки.

– Підйом з переверотом, – сказав Джейс, просунувши носок чобота у щілину в огорожі. Він почав підніматися. Паркан так голосно задеренькотів, що Клері нервово озирнулась, але в сусідньому будинку світло не з'явилося. Джейс перемахнув через огорожу і зістрибнув на інший бік, приземлившись у кущі під чиєсь оглушливе завивання.

На мить Клері здалося, що він приземлився на бездомну кішку. Вона чула, як Джейс скрикнув від подиву, коли впав навznak. Темна тінь, занадто велика для kota, вирвалася з кущів і пронеслася по подвір'ї, пригнувшись. Скочивши на ноги, Джейс побіг за нею з убивчим виразом обличчя.

Клері почала підніматися. Коли вона перекинула ногу через огорожу, Ізабелліні джинси зачепилися за шматок дроту та порвалися. Дівчина впала на землю, взуття вгрузло в багнюку. І тут почувся триумфальний крик Джейса: «Спіймав!» Клері повернулася і побачила, що хлопець сидів верхи на непроханому гості. Джейс схопив «гостя» за руку.

– Давай, давай подивимося на твоє обличчя.

– Забирайся від мене, придурку, – прогарчав зловмисник, штовхаючи Джейса. Він уже майже сів. На носі перекошилися побиті окуляри.

Клері зупинилася як укопана.

– Саймоне?

– О Боже, – сказав Джейс розчаровано. – А я сподівався, що це щось цікаве.

– Що ти робив у Люкових кушах? – запитала Клері, вибираючи листя з волосся Саймона. Він неохоче терпів цю процедуру. Дівчина уявила собі, що, коли все це закінчиться, вони помиряться, і він буде в кращому настрої. – Я не розумію.

– Все, досить. Я сам поправлю своє волосся, Фрей, – сказав Саймон, ухиляючись від неї. Вони сиділи на сходах ганку Люка позаду будинку. Джейс усівся на поручні ганку і старанно вдавав, що не помічає їх, підпилюючи стилем кінчики нігтів. Клері стало цікаво, що сказав би на це Конклав.

– Я про те, чи Люку відомо, що ти був тут? – запитала вона.

– Звичайно, він не знав, – роздратовано сказав Саймон. – Я ніколи не питав його, але впевнений, що Люк би досить суворо поставився до випадкових гостей, які причаїлися в кущах біля його будинку.

– Ти не випадковий, Люк знає тебе. – Їй захотілося простягнути руку й доторкнутися до його щоки, де ще трохи кровила подряпина, напевне, від гілки. – Головне, що з тобою все гаразд.

– Що зі мною все гаразд? – Саймон неприємно засміявся. – Клері, ти хоч уявляєш, що я пережив за ці останні кілька днів? Востаннє я бачив тебе, коли ти вилетіла з «Джава Джонс», як кажан із пекла, а потім просто зникла. Не відповідала на дзвінки мобільного, а ваш домашній телефон узагалі вимкнений. Люк сказав мені, що ти поїхала до якихось родичів за місто. Але я ж знаю, що у тебе немає інших родичів. Я подумав, що зробив щось не те, і ти образилася.

– Що ж ти міг таке зробити? – Клері потягнулася до його руки, але Саймон забрав її, не дивлячись на дівчину.

– Я не знаю, – сказав він. – Щось.

Джейс, що досі грався стилем, усміхнувся собі під ніс.

– Ти мій найкращий друг, – сказала Клері. – Я не сердилася на тебе.

– Звісно, ти навіть не потурбувалася зателефонувати мені й повідомити, що волочишся з якимось фарбованим блондином, що косить під гота. Здається, ти зустріла його в «Пекельному лігві», – кисло зазначив Саймон. – А я останні три дні хвилювався, чи ти жива!

– Я не волочилася, – сказала Клері, радіючи, що в темряві не помітно, як кров ринула їй в обличчя.

– А мое волосся світле від природи, – сказав Джейс. – Просто, для інформації.

– І що ж ви тоді робили в ці останні три дні? – спитав Саймон, підозріливо звузивши свої темні очі. – У тебе й справді є двоюрідна бабуся Матильда, яка підхопила пташиний грип і потребувала догляду?

– Люк справді таке ляпнув?

– Ні. Він просто сказав, що ти поїхала провідати хворого родича, а телефон, імовірно, просто не працює в тій місцині. Так я йому і повірив. Після того як він прогнав мене з ганку, я обійшов будинок ззаду і подивився у вікно. Спостерігав, як він пакує зелену дорожню сумку, ніби збирається кудись виїхати на вихідні. Саме тоді я й вирішив залишитися і постежити тут.

– Чому? Тому що Люк спакував сумку?

– Він напхав туди повно зброї, – сказав Саймон, витираючи кров зі щоки рукавом футболки. – Ножі, пара кинджалів і навіть меч. Дивна річ, деяка

зброя наче світилася. – Він перевів погляд з Клері на Джейса і назад. Його голос став таким же металічним, як і ножі Люка. – Тепер ти скажеш, що я це все вигдавав?

– Ні, – відповіла Клері. – Не скажу. – Вона подивилася на Джейса. Останні промені сонця відбивалися золотом у його очах.

– Я хочу розказати йому правду.

– Я знаю.

– Будеш мене зупиняти?

Він подивився на стило в руці.

– Клятва Завіту зв'язує мене, а ти клятви не давала.

Дівчина повернулася до Саймона, зробивши глибокий вдих.

– Добре, ось що ти маєш знати.

Сонце зовсім сховалося за обрій, і коли Клері завершила розповідати, на ганку панувала темрява. Саймон слухав її розлоге пояснення майже байдуже, лише трохи скривившись, коли вона дійшла до частини про равенера. Коли дівчина закінчила говорити, вона прокашлялася – страшенно хотілося пити.

– Ось так, – сказала Клері. – Якісь запитання?

Саймон підняв руку.

– У мене є запитання. Кілька.

Клері обережно видихнула.

– Добре, давай.

Він вказав на Джейса.

– Отже, він... Підкажи, як називають таких людей?

– Він – Мисливець за тінями, – сказала Клері.

– Мисливець на демонів, – пояснив Джейс. – Я вбиваю демонів. Насправді, це не так уже й складно.

Саймон знову подивився на Клері.

– Серйозно?

Його очі звузилися, наче в душі він очікував, що дівчина відповість: усе це неправда, а Джейс насправді небезпечний псих, що втік з божевільні, й вона вирішила здружитися з ним лише з гуманності.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=20627677&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

Переклад П. Куліша. (Тут і далі примітки перекладача.)

2

Переклад Н. Хаецької.

3

Джембе – один із різновидів барабанів.

4

«Шонен Джамп» – один з найпопулярніших манга-журналів для хлопчиків.

5

Пасока – драглиста жовтувата рідина з домішкою крові, що виділяється з уражених тканин; сукровиця.

6

Паработай – найближчий друг та напарник Мисливця за тінями. Обирається ним до повноліття і зв'язаний з ним на все життя.

7

Mendelin – руна, яка робить Мисливців за тінями тимчасово невидимими, що дозволяє їм ховатися від людей та інколи демонів. Також виконує функцію лікувальної руни.

8

Манга – японський різновид коміксів.

9

Вільямсбург – район у Брукліні, Нью-Йорк.